

francij
**Salezijanski
Vestnik**

„Ako hočeš biti svet, bo-
di vesel in vztrajno izvršuj
svoje dolžnosti.“

Bl. J. Boško Dom. Savija.

S prilogo
„DOMINIK SAVIO“

Poštnina plačana v gotovini

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

VSEBINA: Salezijansko sotrudstvo — Sv. oče je oklical Dominika Savija za častitljivega — Dobrodelnost v krščanstvu — V svetnikovi spovednici — Črtica iz don Boskovega življenja — Za Marijo — IZ NAŠIH MISIJONOV: — Nov misijon v Severni Indiji v Sahavanpirju — Salezijanci v Tokio — Pri Budistih — Misijonarjeva tolažba — „Psiček“ — Zgodba o čaju — PO SALEZIJANSKEM SVETU — IZ NAŠIH ZAVODOV: Rakovnik - Radna - Veržej — Ne pozabite! — Milosti Marije Pomočnice . . .

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V oktobru: 1. 7, 13 — 2. 3, 4 — 3. 8, 10 — 4. 9, 2 — 5. 4, 19 — 6. 1, 8 — 7. 6, 15 — 8. 2, 16 — 9. 8, 11 — 10. 9, 20 — 11. 5, 17 — 12. 7, 24 — 13. 2, 12 — 14. 1, 25 — 15. 7, 6 — 16. 6, 5 — 17. 1, 7 — 18. 4, 1 — 19. 2, 23 — 20. 3, 3 — 21. 5, 30 — 22. 8, 21 — 23. 2, 28 — 24. 7, 22 — 25. 9, 18 — 26. 9, 29 — 27. 5, 27 — 28. 1, 14 — 29. 8, 9 — 30. 9, 31 — 31. 7, 26

V novembru: 1. 5, 20 — 2. 7, 30 — 3. 4, 24 — 4. 8, 13 — 5. 6, 15 — 6. 7, 28 — 7. 9, 8 — 8. 4, 5 — 9. 1, 18 — 10. 5, 9 — 11. 8, 4 — 12. 2, 17 — 13. 6, 22 — 14. 8, 7 — 15. 9, 2 — 16. 5, 25 — 17. 2, 10 — 18. 8, 3 — 19. 9, 14 — 20. 4, 1 — 21. 6, 26 — 22. 2, 31 — 23. 6, 23 — 24. 5, 11 — 25. 8, 19 — 26. 2, 12 — 27. 1, 21 — 28. 4, 16 — 29. 7, 6 — 30. 6, 27 — 31. 2, 29

Nove častivke:

3. 8, 22 Grdadolnik Franciška, Ljubljana VII.; — Kralj Vilma, Sv. Jošt (Vrhnika).

Molimo za umrle sotrudnike in sotrudnice:

Brecelj Uršula, Vikrče (Smlednik);
 Češnovar Angela, Ljubljana;
 Francelj Terezija, Zapotok (Sodražica);
 Frasn., Laško;
 Glažar Antonija, Makole;
 Juvanec Jožef, dekan, Cerknica;
 Kok Miha, Brode (Vransko);
 Kranjc Marija, Lokrovec (Celje);
 Likozar Anton, Ljubljana;
 Logar Anton, Goriče;
 Majhen Antonija, Sv. Jakob v Slov. gor.;
 Majhen Jozefa, Sv. Barbara v Halozah;

Meško Martin, kanonik, Kapela (Sl. Rad.);
 Mrak Jakob, Javornik;
 Mlakar Marija, Stari trg pri Rakeku;
 Senekovič Ivana, Maribor;
 Strgule Antonija, Selšček (Beg. pri Cerkn.);
 Šalomon Marija, Topolovec (Boštanj);
 Škrbec Neža, Stari trg pri Rakeku;
 Vake Marija, Sp. Velika (Marija Snežna);
 Vozel Franciška, St. Lambert (Sava pri L.);
 Zimerman Marija, Zagorje ob Savi;
 Zupan Marija, Žurkov dol (Sevnica).

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
 (300 dni odpustka.)

Dne 22. julija t. l. je nenadoma zatisnil oči naš dolgoletni prijatelj g. Anton Likozar. Ko so prišli salezijanci na Slovensko, je bil on kar kmalu pri nas. Prevzel je pouk v ljudski šoli. Delil je z nami žalost in veselje ter nam v bridkih trenutkih zvesto stal ob strani ter pomagal dejansko in z nasvetom. Bil je blagega srca, zato so ga vsi učenci rakovniških osnovnih šol ohranili v lepem spominu. Na Rakovnik je vedno rad zahajal in smo ga bili vedno tudi veseli, ko je prišel, saj so sedanji salezijanci na Rakovniku skoro vsi še njegovi učenci. — Ko se je poslavljaj, težko se je, od svoje šole, mu je zavod v znak priznanja za njegovo požrtvovalno delovanje izročil lepo diplomu; kar je pokojni g. Likozar v polni meri zaslužil.

Pogreba so se salezijanci udeležili v lepem številu, da mu še na zadnji poti izkažejo dolžno zahvalo. — Pa ne samo to, molili smo za pokoj njegove duše in se ga bomo še spominjali v svojih molitvah. Slovenski don Boskovi sinovi mu ostanejo globoko hvaležni in si ohranijo dobrega g. učitelja v častnem spominu.

Toplo ga priporočamo v molitev.

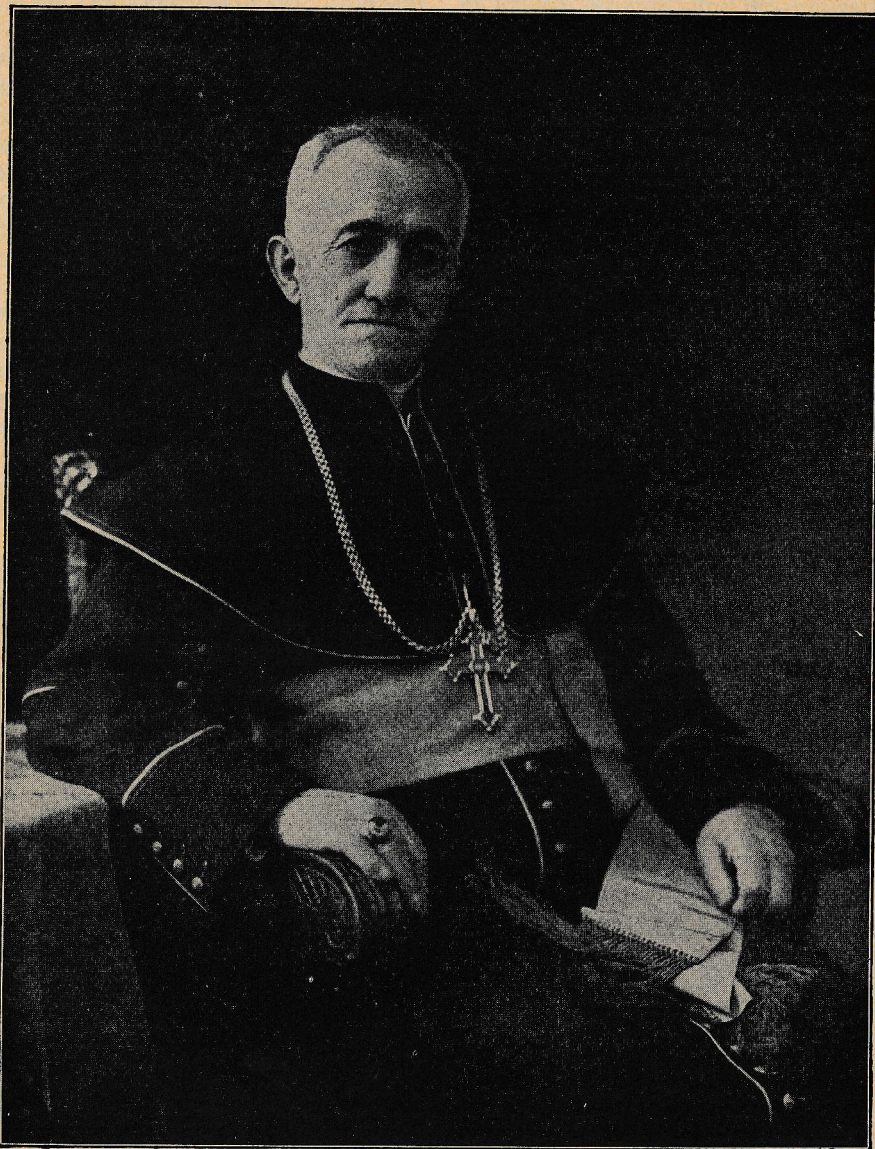
Naj mu sveti večna luč!

*

*
SALEZIJANSKI VESTNIK
GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

*

1933 LETO XXIX SEPTEMBER - OKTOBER ŠTEV 9-10

Slovenski salezijanci bisernemu jubilantu izražajo svojo globoko hvaležnost,
želet mu zdravja in moči.

Salezijansko sotrudstvo

Veliki papež Pij XI. je vrgel v svet sijajno misel: tudi svetni ljudje naj bi sodelovali pri razširjanju kraljestva božjega na zemlji. Osnovala se je katoliška akcija.

Predhodnik tega pokreta je bil, lahko rečemo, bl. Janez Bosko. Nekaj iz potrebe, še bolj pa iz gorečnosti je zasnoval družbo salezijanskih sotrudnikov. Prepričan je bil, da se bo ta misel prijala in uresničila ter da bo segla v ves katoliški svet. „Prišel bo čas,“ je dejal, „ko bo vsak kristjan salezijanski sotrudnik.“ Tudi papež Pij IX. se je približno tako izrazil: „Salezijanski sotrudniki in sotrudnice so določeni za veliko delo v prid Cerkvi in človeški družbi, ker pomagajo reševati ogroženo mladino. Vidim že naprej ne samo posamezne družine, ampak cela mesta in vasi, ki stopajo v vrsto salezijanskih sotrudnikov...“

Glavni namen njihov mora biti, da širijo čast božjo, kraljestvo božje na zemlji, za kar je živel in delal don Bosko sam. Njega pa je vodila gorečnost sv. Frančiška Saleškega, zato je svoji družbi in svojim sotrudnikom nadel naziv salezijanska družba, salezijanski sotrudniki.

Sredstva v dosego tega namena so vsakovrstna, duhovna in gmotna; tudi veđa naj služi temu namenu.

Član te družbe je lahko vsak vernik, da se le odloči, da bo deloval po namenu družbe in jo podpiral s sredstvi ki z njimi razpolaga.

Delovanje salezijanskega sotrudnika ima širši in ožji krog. Po don Boskovem načrtu naj bi vsak sotrudnik bil v svoji župniji ali škofiji desna roka, izdatna pomoč dušnim pastirjem za poživitev krščanskega duha. V ožjem delokrogu pa naj pomaga salezijancem, z molitvijo in po možnosti tudi gmotno, da bodo mogli skrbeti za mladino, ki bi se sicer izgubila v skvarjenem svetu. Salezijanec si z lastnimi rokami ne more služiti kruha, saj pa mora ves dan biti pri svoji mladini. Prav zato pa naj mu pomagajo drugi, da bo mogel vršiti svoje vzvišeno poslanstvo. „V vaših

rokah je zveličanje mnogo duš,“ tako je dejal sam don Bosko v nagovoru na svoje sotrudnike, ki jih je prosil, naj z gmotnimi sredstvi pomagajo njemu in njegovim sodelavcem pri vzgoji mladine.

Prvi sotrudniki so si te njegove besede vzeli k srcu in mu tako izdatno pomagali, da je lahko rekel na smrtni postelji: „Brez vaše pomoči bi jaz ne bil storil bogvekaj ali pa nič. Z vašo pomočjo pa smo obrisali marsikako solzo in utolažili marsikoga ter rešili marsikako dušo. Zidali smo zavode in zaveščišča, kjer najdejo krščansko vzgojo tisoči zapuščenih sirot, ki bi jih prej ali slej zagrnila nevera in jih speljala v pogubo, tako pa so se lepo vzgojili in danes so že prenekateri koristni državi in narodu.“

Naših misijonov bi brez vas ne bilo. Zdaj pa pomislite, koliko duš so misijonarji rešili! Zasluga je tudi vaša, saj ste vi k temu pripomogli. S pomočjo sotrudnikov smo ustanovili tiskarne in razširili med svet že na milijone primerkov dobrih knjig v obrambo vere in nrvnosti.

Koliko cerkva se je sezidalo z vašo pomočjo! Iz njih se vsak dan dvigajo molitve k Bogu in se daruje najsvetejša in Bogu najprijetnejša daritev. V vseh teh cerkvah se časti naša dobra mati Marija Pomočnica. Z vsemi temi dobrimi napravami se bo rešilo toliko duš. Ali torej to ni nič? Ali ni vredno biti sotrudnik pri reševanju duš?

Sotrudstvo je desna roka salezijanske družbe. Danes je po vsem svetu mogočno razpredeno in kdo bi dopovedal, koliko dobrega se stori!“

Če je kaj tolažilo našega sedanjega vrhovnega predstojnika g. Rikaldoneja ob prevzemu težke službe, je bila izjava salezijanskih sotrudnikov, da mu bodo zvesto stali ob strani in mu pomagali, da se vse pridobljene postojanke v misijonih in doma obdrže in še druge zavzamejo. S hvaležnim srcem se je zahvalil za pripravljenost sodelovanja in obenem izteza prošnjo roko, naj salezijanski sotrudniki velikodušno pomagajo, ker so potrebe zlasti dandanes ve-

like, sredstev pa vedno manj. Kdor količ-
kaj more, naj odpre roko in srce, saj
mu zaradi tega ne bo nič manjkalo.
Zato pa tudi mi ponavljamo s sv. Pav-
lom: „Vi pa, bratje, ne omagajte v do-
brih delih.“

Duhovne dobrote

Za svojo velikodušnost sotrudniki za-
služijo plačilo. Papeži so naklonili sale-
zijanskim sotrudnikom zelo velikosrčno
marsikake duhovne darove.

Da postane kdo salezijanski sotrud-
nik, deležen duhovnih dobrot, še ni do-
sti, da kakorkoli podpira salezijanske
naprave, ampak mora biti službeno vpi-
san v seznam salezijanskih sotrudnikov
in sotrudnic. V to svrhu je treba zaprositi
za vpis osrednje vodstvo salezijanskih
naprav (pri nas preko vodstva salezi-
janskega sotrudstva v Ljubljani). Pripo-
mniti je, da v družini zadostuje, da se
vpiše ali oče ali mati in s tem imajo že
vsi družinski člani pravico do odpustkov;
isto velja za samostane in zavode, kjer
je dovolj, da se vpiše le predstojnik.

Dobrotniki in sotrudniki

Opomba: Nekaterim pospeševa-
teljem in pospeševalkam smo pridejali
tej številki Vestnika posebne listke
na katerih naj zabeležijo imena (naslo-
ve) vseh sotrudnikov in sotrudnic, ka-
terim oddajajo Vestnik. Na ta listek za-
pišite samo naslove in pošljite vodstvu
sotrudstva v odprti kuverti kot tiskovino
z znamko 25 par. — Vsak, kdor prejme
ta listek, naj nam ga čimprej vrne iz-
polnjenega z naslovi, ker jih nuj-
no potrebujemo za imenik sotrudstva.
Prav tako morate vodstvu sotrudstva
takoj javiti vsako spremembo naslova.

Pogoji, da kdo more biti salezijanski
sotrudnik ali sotrudnica so sledeči:

1. Dovršeno 16. leto.
2. Biti mora na dobrem glasu.
3. Da zamore sam ali po drugih z
molitvijo, darovi, miloščino, delom po-
speševati salezijanske naprave.

Božji sotrudniki ste, veselite se, ker
je vaše plačilo veliko v nebesih.

Sv. Oče je oklical Dominika Savija za častiljivega

V nedeljo, 9. jul. 1933, je bil v konzi-
storijalni dvorani papeževe vatikanske pa-
lače prebran odlok o Do-
minikovih junaških čed-
nostih; s tem je don Bo-
skov gojenec, Dominik
Savio, dobil naslov „ča-
stiljivi“.

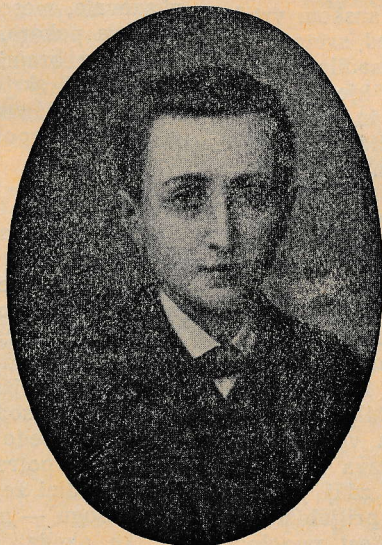
Obred se je vršil vpričo
papeža in drugih številnih
gostov; bilo je več kar-
dinalov, škofov in drugih
visokih cerkvenih dostoj-
anstvenikov ter poslani-
kov tujih držav. Najodli-
čneje, kajpak, pa so bili
zastopani salezijanci, hče-
re Marije Pomočnice ter
salezijanski sotrudniki in
sotrudnice; vodil jih je
sam vrhovni predstojnik,
g. Peter Rikaldone. Veli-
ko je bilo tudi sal. gojen-
cev iz Rima, Turina, Nea-
pla, Verone. Iz Mondonija, kjer je Do-
minik umrl, so prišli njegovi rojaki. Največ
pozornosti pa je med navzočimi zbujal

devetdesetletni starček Janez Ambre Roda,
sodobnik Dominikov in tovariš v zavodu;
bilo mu je trinajst let ko
ga je don Bosko l. 1855.
sprejel v Oratorij in Do-
miniku izročil v varstvo.

Ko je prišel v dvorano
papež in zasedel svoj pro-
stor na tronu, je tajnik
Svete skupščine za obrede
prebral omenjeni odlok.
Nato je stopil naprej g.
Rikaldone in se v kratkem,
jedratem govoru zahvalil
sv. Očetu za veliko nak-
lonjenost in ga prosil
apostolskega blagoslova
za vse salezijance, gojen-
ce, sotrudnike, bivše go-
jence in za vso družino
hčera Marije Pomočnice.

PAPEŽEVE BESEDE.

Potem se je oglašil Kri-
stusov namestnik in z ve-
ščo besedo čudovito klesal junaško podobo
Dominikovo ter iz njegovega življenja izva-
jal nauke, ki so današnjim časom primerni:

Don Bosko se vrača . . .

„Vrača se, preljubi sinovi, med nas velika podoba bl. Janeza Boska, vrača se prav sem. Zdi se mi, da je sam osebno in za roko privedel med nas svojega malega, ne, velikega gojenca, častitljivega služabnika božjega Dominika Savija . . .

Božji načrti so zares čudoviti, zaveda se božja previdnost. Prečudna zares ta don Boskova vrnitev, ko prihaja med nas s svojim prvim najlepšim sadom; da, med prvimi najlepši, najzlahotnejši sad njegovega vzgojnega in apostolskega delovanja . . .“

Papež potem ugotavlja, da je ta don Boskova vrnitev v Dominiku Saviju za današnje čase naravnost previdnostna. Nikoli še ni bila mladina in njena nedolžnost v toliki nevarnosti, kot je danes. Zdi se, kakor bi se bil ves svet zarotil, da jo pogubi. Vso peklenško iznajdljivost uporablja, da bi se je polastil: grde knjige, umazano časopisje, pretiran sport, oboževanje telesa, kino, vzgojo k nasilju in preziranju vsega in vseh. Spričo vsega tega moramo biti Bogu zares hvaležni, da nam pošilja tako vzorno in svetlo podobo dobrega in svetega mladeniča. Za svojo svetost in popolnost ni imel nobene, kdo ve kaj velike pomoči, ki je navadno potrebna za velika dela. Bil je sin preproste družine, ki je bila bogata le s krščansko miselnostjo in z lepim življenjem, ki je sicer zvesto spolnjevala svoje, a vendar čisto navadne, vsakdanje dolžnosti. Naš mladenič svojega življenja ni preživel v kakšnem ograjenem samostanskem vrtiču, ampak je najprej bival med svetom, dokler ga ni Previdnost presadila na don Boskovo njivo. Pa tudi tu, kjer je veliki vzgojitelj zbiral, vzgajal in posvečeval mladino, niso cvele samo zlahotne cvetice, ampak je rasel tudi plevel. Tudi tam je bilo dokaj slabih zgledov, slabega življa. Saj je bila don Boskova skrivnost prav v tem, da je znal iz slabega narediti dobro.

Dominikova popolnost

V don Boskovi šoli, zlasti ob njegovem zgledu, je urno raslo Dominikovo svetostno življenje, ki naj bi se s 15 leti zaključilo, življenje, kot smo rekli, malega pa vendar velikega duhovnega velikana. Pri 15 letih že resnična in prava svetost, z vsemi značilnostmi, ki jih zdaj potrebujemo, da jih pokažemo in priljubimo današnji mladini! Njegovo svetost, popolnost lahko bistveno zgnetemo v tri značilne poteze, v čistost, pobožnost in apostolat.

Bil je zares čist kot lilija, kot angel; za to čednost se je navduševal ob devištvu matere Marije, ki je navdihovateljica vsake nedolžnosti. Zanj sta skrbela oče in mati, pozneje pa veliki služabnik božji don Bosko. Najbolj pa je zanj skrbel Dominik sam; lahko bi rekli, da mu je bila ta skrb kar prirojena in nujna. Zato se je z vso močjo svoje male, ne, velike duše, ustavljal vsemu, kar bi bilo utegnilo le količkaj zamegliti sijaj njegove nedolžnosti. Čistost! To je prvi pogoj za vse druge božje darove, dar za najvišje poklice. Čistost, ljubezen Marijina, ljubezen božjega Sina in Odrešenika, najslajša dišava za božje Srce! Čistost! Kako bi bilo treba, da bi se ta prapor nedolžnega sijaja visoko dvigal med današnjo mladino!

Straža in varuhinja Dominikovi čistosti je bila njegova globoka pobožnost do presv. Device in najsv. Zakramenta. S to pobožnostjo duha se je družila molitev telesa, molitev mesa, kot jo dobro imenujejo, to je pokora in zatajevanje. Kdor je spokoren, se kar nehote zaveda, koliko nevarnosti za njegovo nedolžnost tiči v telesu, in zato se liki jagnje pred volkom kar nagnosko brani vsega, kar bi utegnilo škodovati nedolžnosti.

Dominikova spokornost ni bila v ostrostri, pa je vendar bila prava ter za nas in današnjo mladino koristna in zelo poučljiva, ker je vsem dosegljiva in izvršljiva. Obstajala je bistveno v tem, da je duh neprestano vladal in čuval nad snovjo, da je višje vodilo nižjega, da je duša ukazovala, meso pa ubogalo. Taka je bila njegova pokora, tak duh spokornosti! Leta ga je branil v nevarnosti, v njegovi duši budil skrivnostne sile in učil telo, kako naj višjemu človeku pomaga k napredku in popolnosti.

Dominik apostol

In k vsemu temu se pridružuje še duh apostolstva, pogonsko kolo, ki je gnalo življenje tega malega, velikega kristjana. Bil je apostol ob vsaki priliki, vsako okoliščino je znal izrabiti; če je ni bilo, jo je pa naredil. Od resnega krščanskega nauka in spodbude k verskim vajam pa do pristrène otroške igre na dvorišču, vsepovsod je znal najti priložnost, da je z besedo ali zgledom sejal dobro. Prav tega potrebujemo danes. In to smo ljubi mladini že neštetokrat priporočali in hvala Bogu — ne zastonj. To je prava katoliška akcija, sodelovanje neduhovnikov z duhovniki!

Sv. Oče še naprej razvija misel o katoliški akciji in pravi, da je mladina zbra-

na pod njeno zastavo najlepše upanje ne samo za Cerkev, ampak tudi za družino, družbo in za človeštvo. Na to poslanstvo pa se more mladina pripraviti le z molitvijo, delom, požrtvovalnostjo in pokoro. Brez tega, božje pomoči in božjega blagoslova ne bo.

In tu se papež zopet spomni don Boska in svojega srečanja z njim, ki mu je ostalo tako globoko vtisnjeno v srce. Don Boskova goreča, neutrudna delavnost, njegovo stalno zedinjenje z Bogom se prelepo zrcali v našem malem, velikem častitljivem Dominiku.

Kratko, a plemenito je bilo življenje častitljivega Dominika Savija. Njegova svetost, njegovi zgledi in poteze, ki jih je zarisala vanj božja roka, pa bodo ostali, da se bomo vzorovali po njih. Kaj je prav za prav svetostno življenje? Nič drugega kot natančna, vztrajna zvestoba krščanskim načelom in zapovedim, naukom in zgledom božjega Odrešenika in njegovih najboljših učencev. To je krščansko življenje, natančnost in zvestoba do zapovedi! Takih kristjanov potrebujemo, natančnih, velikodušnih, pridnih, plemenitih, delavnih! Takih hoče božje Srce našega Odrešenika! Tak je bil naš mali, veliki častitljivi Dom. Savio.

Krščansko življenje je največji dar, ki nam ga je Sin božji zaslužil na križu. Odrešenje, katerega 1900 letnico zdaj obhajamo, je prenovilo svet. To je torej tisti veliki dar, ki ga nikakor ne smemo zanemariti in zavreči. Poslužujmo se tega dragocenega zaklada, kakor se ga je častitljivi Dominik Savio, zaklada, ki nam ga je Odrešenik kupil za ceno svoje krvi in življenja in križa.

„Spričo vsega tega, sinovi preljubi, se hočemo veseliti z družino, ali bolje, z družinami bl. Janeza Boska, ki so tukaj tako lepo in številno zastopane, tako zasluzno in številno zastopane tudi po vseh krajih sveta — še včeraj smo brali, da salezijanci zopet poskušajo, da bi razširili svoj apostolat v kraje, doslej neznane in nepreiskane — veseliti se z družinami in z vsemi onimi, ki jih podpirajo in jim pomagajo, bodisi z molitvijo bodisi s čim drugim.

Nazadnje, — je rekel sv. Oče, — podelimo iz vsega srca svoj apostolski blagoslov vsem priučočim, vsaki in vsakemu, in potem še vsem tistim in vsemu tistemu, stvarim in osebam, ki jih vsak ima v mislih in srcu ter želi, da bi bili blagoslovljeni.“

Dobrodelnost v krščanstvu

(Po Ozanamu)

V starih poganskih časih, prav do evangelija, so bili ubogi dvakrat reveži, ker so jih smatrali za zavržene od Boga. „Kaj bomo dajali vbogajme ljudem, ki jih sam Bog pušča v uboštvo!“ Krščanstvo je te pojme popolnoma spremenilo. Že Jezus je rekel: „Uboge boste vedno imeli.“ Sv. Janez Krizostom pa pravi: „Kakor imamo umivalnike postavljene blizu molišč, da si roke umijemo, preden jih v molitvi dvignemo k Bogu, tako so nastavljeni ubogi ob vratih naših svetišč, da jim damo vbogajme in tako z miloščino očistimo roke, preden jih dvignemo k Bogu.“

Tako so bili torej reveži kar potrebni. Reveže boste vedno imeli. Ni rečeno, da bodo bogatini vedno na svetu, pač pa reveži. In če tudi ne bi bilo revežev, ki so primorani k uboštvo, bodo pa reveži, ki so prostovoljno postali ubogi. Našli se bodo taki, ki se bodo odpovedali bogastvu in vsemu, da postanejo ubogi po zaobljubi. Tako je uboštvo v načrtu božjem, v božjem gospodarstvu potrebno in je postalo osišče, krog katerega se vrti krščansko društveno življenje.

Miloščina v krščanskem smislu

Tudi v starem Rimu so cesarji dajali bedni raji vsak dan kruha, slanine in vina, toda to ni bila nikaka dolžnost, to je bila le pravica; če je hotel, je dal, če pa ni hotel, ni dal. V krščanstvu je prav obratno: Tu ni nobene pravice, ampak je dolžnost. To ni nikaka prosta volja, ampak je tako ukazano. Sv. Ambrož celo pravi bogatašem: „Ti praviš: ne dam vbogajme. Toda vedi, da ne daješ iz svojega, ampak iz njegovega. Dolg plačati, ni nikako velikodušno darilo. Zato pravi sv. pismo: Skloni se k ubogemu in plačaj, kar si dolžan!“

Krščanstvo zahteva miloščino za ubogega, pa naj bo kdorkoli. Jezus Kristus je v osebi ubožca. On tudi bogatina, ki je bil trdega srca, pričakuje na svojem prestolu in ga bo sodil, ker ni dal ubogemu tega, kar je bilo njegovega. Saj pravi sv. Avguštín: „Kar je odvišno bogatinu, je revežem potrebno. Kdor odvišno zadržuje, si lasti tuje blago... Dajte torej bratu, ki je v potrebi. Kateremu bratu? Jezusu Kri-

stusu. Sam Bog steguje roko v osebi ubožca proti vam in vi odmikate svojo roko.“ Bog je gospodar vsega bogastva in je tudi on edini upnik bogatinov, neviden in potrpežljiv. Bogatin je samo njegov upravitelj. Ta upravitelj pa mora skrbeti, da se gospodarjevo imetje pravično porazdeli. Sv. Ambrož pa tudi opominja bogataše, da ne smejo dajati komurkoli, kakor takim, ki izrabljajo, takim, ki se jim ne ljubi služiti, delati, postopačem, ampak le resnično potrebnim.

Ježus Kristus je v osebi ubožca, ne postopača. „Kar ste kateremu mojih najmanjših storili, ste meni storili.“ To je temelj za krščansko dobrotelost.

Skrb za uboge je bila med prvimi kristjani tako nekaj samo po sebi umljivega, da se niso nikdar razšli po službi božji da niso prej pobrali miloščine, ki so jo potem razdelili med uboge in potrebne. Že sv. Pavel piše Tesaloničanom, naj naberejo milih darov, ki jih bo nesel v Palestino, kjer je veliko pomanjkanje. Od sv. Ciprijana tja do Leona Velikega se ustanavljajo zbirke in skladi za uboge. Potem se organizirajo dobrotelne naprave. Na čelu so jim diakoni. Ti so morali obiskati vsak po dve četrti Rima s seznanom ubogih, ki so bili potrebni pomoči. Beležili so si tudi poleg imen potrebne pripombe.

Kdo se ne spominja velikega diakona sv. Lovrenca? Ko ga načelnik mesta pozove, da naj preda zaklade Cerkve, obljubi, da jih bo v treh dneh izročil. Po treh dneh pride načelnik na določeno mesto, kjer naj bi prevzel cerkveno imetje, najde pod obširnimi hodniki ob cerkvi dolgo vrsto ubogih in dobi od Lovrenca takle odgovor: „Tu so svete posode in zakladi rimske Cerkve.“

Začetek in razvoj bolnic in zavetišč

Bolnice in zavetišča so že zgodaj nastala, o čemer priča Justinijanov zakonik ter predpis, ki se bere v zapisnikih Nicejskega vesoljnega cerkvenega zbora. Vredno je, da ga navedemo: „V vsakem mestu naj se določijo posebne hiše, ki bodo služile za zatočišče tujcem, zavetišče ubogim in bolnikom. Ako cerkveni doprinosi ne bodo zadostni za vzdrževanje, naj škof po svojih diakonih napravi zbirko; vsak vernik naj prispeva po svojih močeh. Tako bo podpiral naše uboge, bolne in

tuje brate, saj je njih poverjenik in upravitelj. To delo bo vsakemu doseglo odpustitve mnogih grehov in med vsemi deli prav to najbolj približuje človeka njegovemu Bogu.“

— — —

V rimski državi se s krščanstvom prične doba dobrotelosti. Dve ugledni osebnosti, rimska matrona Fabiola in Pamahij senatorskega rodu, se lotita dela. Fabiola ustanovi v Rimu bolnišnico, Pamahij pa v Ostiji ob morju zavetišče za reveže. Mesto cvetja na grob svoji ženi, da miloščino ubogim. Sv. Hijeronim mu piše iz daljnih puščav in ga hvali za to bogoljubno delo, vendar pa ne pravi, da je že dosti storil. Še naj dela za uboge, naj se ponižuje in prosi milih darov zanje, saj ni še pretrpel toliko kot Odrešenik. „Kje so udarci, kdaj so te opljuvali, kdaj bičali, kdaj si šel na križ in na njem umrl? Imate torej še dela, preden doideš božjega Učenika.“

Uboštvo pri poganih

Pogani, zlasti še Rimljani niso nikoli imeli sočutja do reveža. Pri njih je veljal za človeka le tisti, ki je imel zlato v žepu in meč ob boku; sužnji niso bili sploh ljudje v njih očeh, odvisni so bili popolnoma od dobre ali slabe volje gospodarjeve. Delo so poganski gospodje mrzili, ker je bilo opravilo sužnjev. Uboštvo je bilo za nje nekaj sramotnega; mislili so, da se samo bogatim odpirajo vrata Olimpa — njih raja. Pogan je vse drugo znal premagati, le samega sebe ne.

Sužnost, uboštvo in delo, ki jih je poganstvo zavrglo, je šele krščanstvo s težkim trudom v stoletjih spravilo do veljave. — V stoletjih se začne odpirati zavetišča in bolnišnice po krajih, kamor je krščanstvo prodrlo. Prišli so časi, da ni bilo skoro vasi, kjer bi ob cerkvi ne stalo zavetišče za revne in trpeče.

Starodavnost je zidala velikanske spomenike svojim kraljem in junakom; mnogo sijajnejše palače je postavljalo kot jih postavljajo danes, postavljalo jih je za uživanje, za udobnost. Znali so celo umreti za domovino. Nismo jih v marsičem prekosili, prekosilo pa jih je krščanstvo v dobrotelosti, postavilo je palače ne v udobnost in užitek, ampak da bližnjemu olajša trpljenje. — Krščanstvo nas je naučilo trpeti in delati.

Kdor ima kaj prihrankov, ki mu niso nujno potrebni, naj jih odstopi don Bosku: vrne mu jih če jih bo potreboval; sicer mu jih zavaruje za večno življenje.

ČRTICA IZ DON BOSKOVEGA ŽIVLJENJA

Don Bosko je porabil vsako priliko, da je dušam kaj dobrega storil. Nekoč sta ga povabila na kosilo grof in grofica Kamburcano. Pri obedu je bil tudi neki upokojeni general. Starega vojaka verske stvari nikoli niso begale in si ni jemal k srcu očenaša ne zdravemarije. Don Bosko se je dolgo razgovarjal z grofom, grofico in tudi z generalom. Generala je prevzela don Boskova domačnost, preprost pa tako moder razgovor, zato je ob slovesu stopil k don Bosku in mu dejal: „Prosim, don Bosko, za kako besedo, ki si jo bom ohranil kot spomin na vas.“

„O, gospod general,“ mu brž odvrne don Bosko, „molite za me, da rešim svojo dušo!“

„Kako, jaz naj molim za vas, jaz? — Rajši mi dajte kak dober nasvet!“ „Molite za me,“ odvrne spet don Bosko. „Lahko ste opazili, da moji znanci mislijo, da bom

vsakčas na oltarju, pa se hudo motijo, ker ne vedo, da sem jaz le uboga reva. Zato vas pa prosim, vsaj vi mi pomagajte rešiti mojo dušo!“

General se je le še branil in prosil za kak drug nasvet. Don Bosko pa mu je končno dejal: „Gospod general, tudi vi glejte, da zveličate svojo dušo!“

„Don Bosko, hvala vam za ta nasvet! V bodoče bom zares molil za vas, pa tudi vi name nikar ne pozabite! — O samo don Bosko mi je mogel s tako odkritosrčnostjo in nežnostjo dati tak nasvet,“ je potem pripovedoval.

In res! Ta nasvet je imel čudovit uspeh. General ni odlašal s spremembo svojega življenja, kmalu je uredil zadeve svoje duše in postal goreč katoličan.

Don Bosko je imel samo eno pred očmi: rešiti duše, zato si je vzel za geslo: Daj mi duše, za drugo se ne menim.

Za Marijo

Dne 24. maja letošnjega leta se je obhajal praznik Marije Pomočnice v Turinu z običajno procesijo. Lepa je procesija na praznik naše Pomočnice na Rakovniku, toda to je le senca one sijajne procesije, ki se vije po širokih cestah turinskega mesta. Koliko hvaležnosti in srčne ljubezni tedaj lahko bereš iz tisoč in tisoč oči. Poslušaj, kaj pripoveduje očividec, naš pisatelj Anton Cojazzi.

Na praznik Marije Pomočnice zvečer ob procesiji se je pripetil majhen pa značilen dogodek.

Med neštevilnim ljudstvom se je pomikal voz poln cvetja, sredi med njim pa se je peljala sladka naša mati Pomočnica. Molitve in pesmi so se prepletale in se menjavale in hvalnica je šla k Mariji pod nebo. Na ulici kraljice Marjete se prerine skozi množico mož trpin, ki je hotel iti takoj za kipom Marije Pomočnice. Redarji so pristopili in so ga hoteli odstraniti, toda možakar se je odločno branil. V naročju je držal triletnega otroka, ki je bil belo oblečen, v drugi roki pa je imel gorečo svečo, raz katero je visela podobica Marije Pomočnice. Ob vsaki strani, na levo in desno pa sta šla dva dečka, vsak je imel šopek cvetja v roki.

Prvi vtis je bil precej smešen in so redarji morda prav radi tega hoteli odstraniti moža in otroke. Redarji so imeli precej posla z njim, toda mož ni maral nikamor, češ, da bo šel takoj za kipom

in da bo šel.

Stal sem prav blizu s kakimi sto akademiki, ki so spremljali procesijo, namignil sem jim, šli smo k očetu in smo njega ter otroke malo zlepa malo s silo potegnili v stran, da bi se ljudje ne zgledovali nad njim. Ko se je malo umiril, sem ga vprašal: „Kdo pa ste vi in zakaj tako silite za vozom, saj vidite, da tako ni primerno in motite procesijo.“

„Jaz sem delavec in sem od Marije Pomočnice prejel že toliko milosti! Poglejte, tale na desni si je zlomil obe nogi. Prosil sem Marijo, naj mi ga kmalu ozdravi in ozdravila mi ga je. Tale na levi je bil hudo bolan, spet sem prosil Marijo in ozdravila mi ga je. Tale, ki ga imam v naročju, je bil v veliki nevarnosti za življenje in Marija mi ga je rešila. Zato sem se zaobljubil Mariji, da bom šel z vsemi tremi za procesijo in sicer takoj za vozom, ki pelje podobo Marije Pomočnice. Zdaj pa mi ne puste. Šel bom, magari me kaznujejo, iti pa moram, tako sem zaobljubil Mariji.“

Zastonj je bilo vse naše prigovarjanje, mož je jokal in z njim so jokali vsi trije njegovi otroci. Sto in sto oči je zrlo ta ginljivi prizor.

Neka gospa je dala enemu dečkov gorečo svečo v roke in mu dejala: „Moli za me k Mariji Pomočnici...“

Noč je legla na zemljo in cerkev je zagorela v tisočih luči, ko je procesija še

vedno šla v Marijino cerkev. Možu smo pomogli, da je prišel v cerkev, molil je goreče, čeprav je bil utrujen in ves znojen od navora. Otroku smo dali dve roži: belo in rdečo. Tedaj pa se nam je prikazal prekrasen prizor: Kardinal in nadškof turinski je blagoslovil z Najsvetejšim tisoč in tisočglavo množico. Oče trpin se je sklonil prav k tlom v globoki veri, njegov otrok, ki ga je imel v naročju, pa je dvignil obe roži, kakor bi hotel reči: Z dna človeške reve kljuje v varstvu Marije Po-

močnice globoka vera očetova, združena z ljubeznijo in nedolžnostjo njegovih otrok.

Prav zdaj, ko končujem ta članek, je nekdo potrkal na vrata. Pismonoša mi prinaša pismo. Odprem ga in iz njega pade bankovec za 100 lir, poleg njega pa listič z napisom:

„Dajte, prosim, ta denar onemu možu, ki je šel s tremi otroci za podobo Marije Pomočnice v procesiji in mu recite, naj moli za me!...“

I Z * N A Š I H * M I S I J O N O V

Zgodovino salezijanskih misijonov, ki smo jo in jo bomo še na tem mestu objavljali, danes nadomestimo s poročilom o dveh novih misijonskih postojankah. Ena je v severni Indiji, druga na Japonskem.

Nov misijon v Severni Indiji v Saharanpurju

Že pred 50 leti so vabili salezijance, naj prevzamejo misijon v tem kraju, kjer so ga šele pred letom dni zares sprejeli. Tedaj je živel še don Bosko in sta si s škofom pokrajinskega mesta Agra celo dopisovala o prevzemu misijona. Do zaključka ni prišlo. Toda, odkar so se salezijanci naselili v vzhodni Indiji, v Asamu, so prihajale neprestane prošnje, naj vendar prevzamejo misijon v Saharanpurju, ki leži prav blizu vznožja Himalaje. Salezijanci bodo tu delovali na župnijah in tudi misijonarili po deželi. Kar je že katoličanov tu, so večinoma tujci, uradniki, domačinov je katoličanov komaj dvajset. Misijonsko delo se razvija zlasti med plemenom *Hamars*. Ti so poljedelci ali pa strojarji. Vseh skupaj jih je krog 300.000. Poleg teh je še nad 700.000 Indijcev in 400.000 mohamedancev. — Polje in delo je ogromno. Sčasoma bomo tukaj ustanovili različne šole, kakor kmetijsko, rokodelsko in tudi strojarstvo. Za poljedelsko šolo so nam podarili krog 30 hektarjev zemlje.

Dežela je, kakor smo omenili, prav ob vznožju prvega predgorja Himalaje. To predgorje ima različno višino: od 200 — 2.500 m. Kraj sam je 300 m nad morjem. Ob straneh ga mejita dve znameniti reki: Jumna in Indijcem sveti Ganges. — Položaj kraja je zelo srečen in spominja nekoliko na položaj izgubljenega zemeljskega raja, ki se je baje nahajal med Eufratom in Tigrisom.

Kraj. Pogled na to veliko pokrajino ti pokaže v gornjem delu visoko planoto, ki pa zelo polagoma pada proti jugu. Po-

leg omenjenih velikih rek napajajo zemljo z vodo, speljano po dveh ogromnih kanalih. Rodne in obdelane zemlje je tri četrtine. Rodovitna je pa tako, da vsako leto bogato obrodi, ponekod celo dvakrat. Radi različnega položaja v hladnejšem in vročem podnebju imaš vse vrste sadežev in sadja.

Nekaj posebnega za ta kraj je *man-gos*, ki je zelo zdrav in okusen sad. Njegovo drevo se že oddaleč loči med posevi s svojimi črnkastimi listi. — Kljub raznim težavam skušajo mangos tudi izvažati.

Podnebje je različno radi položaja. Bolj na severu pod gorami je hladnejše. Zima se pričinja v oktobru in se vleče do zadnjih dni marca. Seveda imamo zimo brez snega in ledu, mraza ni, saj toplomer kaže sredi zime 14 stopinj nad ničlo. Mrzel veter in deževje v naši zimi spominjajo na vaše pozne jesenske mesece. Vlaga sploh ni pozimi in zato nam je v taki zimi kar prijetno, dočim v južnih krajih trpe pozimi vročino. Poleti ni prehudo, razen v maju in juniju nekoliko vročina pritiska. Srednja toplota je v Saharanpurju 24 stopinj, najvišja pa doseže 40 stopinj v senči. Ljudje spe poleti kar na prostem, kjer je suho in zdravo, v stanovanjih bi od vročine ne mogli vzdržati.

Naš misijon radi teh ugodnih prilik ne bo torej težaven. Težkoče nam delajo nekateri veleposestniki, ki ovirajo misijonarjenje po njih kraju. (Katoličana sta kvečjemu dva). Protestanti nas ne ovirajo.

Toplo priporočamo v molitev ta naš novi misijon!

Salezijanci v Tokio na Japonskem

Zopet se novo polje odpira našemu delu. Nadškof glavnega mesta Japonske nas je poklical na ogromno delo. Pripadel nam je delež s 300.000 prebivalci najrevnejših četrti. Revščina je v splošnem takšna, da si večje misliti ne moremo. Stanovanja so prenatrpana. V eni sobi spi 8, 10, do 12 ljudi, potem pa si mislite, kako mora biti z zdravjem in pravostjo.

Prišli smo na delo 29. januarja, na dan sv. Frančiška Sal., čisto neopaženo. En

zapušenem delu mesta toliko, da vse mr-goli, kakor mravelj na mravljišču.

Civilne oblasti so nas dokaj prijazno sprejele in čeprav še nimamo uradnega potrdila za naselitev, vendar upamo, da bomo tudi to kmalu dosegli.

Otroci zahajajo k nam, po večini šolarčki ljudske šole, da pri nas napravijo šolske naloge in se nauče, kar jim je naloženo, doma jim je tako nemogoče, saj nimajo povečini kje, manjka razsvetljave

Svatbena gostija na Japonskem

duhovnik, en klerik in en lajik. Delo smo takoj našli. Po drugod salezijanci hodijo za mladino in jo vabijo k sebi, tu pa mali Japončki sami iščejo salezijancev. Koj ob pričetku se jih je nabralo 200 — 250. Sredstev, da jih privabimo, nimamo nobenih — edino dvorišče imamo in svojo domišljijo, s tem si pomagamo. Kljub tem našim skromnim sredstvom delo naglo napreduje, saj je otrok v tem najbolj revnem in

in miru. Pomagamo jim kar moremo, da jih polagoma pridobimo za Kristusa.

Poleg te nove postojanke smo na Japonskem odprli še eno v Myakonojo. Ta kraj je za Japonce posebno znamenit, ker se je prav tu porodilo in se odtod razvijalo japonsko cesarstvo.

Dela je mnogo, le delavcem nam manjka. „Prositate Gospoda žetve, da pošlje delavcev na svojo njivo.“

DON BOSKO PRIŠTET SVETNIKOM?

25. julija t. l. se je v Rimu vršila razprava o dveh čudežih, ki sta potrebna za Don Boskovo kanonizacijo. Uspela je jako povoljno. V kratkem se bo vršilo zborovanje v navzočnosti samega sv. očeta in bo odločilno. Iz raznih listov smo zvedeli, da bo don Bosko verjetno že lelošnji zimo proglašen za svetnika. Tedaj priredimo salezijanski sotrudniki veliko romanje v Rim. Pridružili se bomo romarjem s Češkega in Slovaškega. Pripravimo se na veliki dogodek!

Pri budistih

Kaj so to budisti? Morda že veste, morda pa tudi še ne. Če ne veste, pa vam povem.

Budizem je vera Bude. — Saj ste mogoče že videli v misijonskih listih debelega dedca z dolgimi, povešenimi brki! To je malik, boste rekli. Pa ni! Buda je resnično živel, samo da je sprva nosil drugačno ime. Malo potrpite, počasi vam vse povem, vsega naenkrat vam res ne morem.

Buda pomeni razsvetljen, prosvetljen. Rodil se je okrog 600. pred Kr. pod gorami Himalaja v Nepalju 160 km na sever od Benaresa v Indiji. Pravo njegovo ime je Gautama. Bil je plemenitega rodu Sakia.

V mladih letih se je Gautami silno lepo godilo; bil je kakor v malih nebesih, saj je imel na svetu vsega zadosti. Ni vedel, kaj je trpljenje, kaj pomanjkanje, prebival je v prekrasni palači. Zgodaj se je oženil in je imel enega sina. Gautama je mislil, da je vsem ljudem na svetu tako dobro kakor je njemu. Polagoma pa je naletel na nekatere stvari, ki so ga zresnile. Gledal je, kako so se ljudje starali, kako so jih nesli k pogrebu, videl je, kako je za marsikoga življenje trpko, polno trpljenja in muke.

Odlučil pa je bil v njegovem življenju trenutek, ko je srečal nekega puščavnika, odetega v žolto obleko. Imel je obrito glavo sklonjeno k tlom in je bil zatopljen v globoko premišljevanje.

„Kam greš?“ ga je prašal Gautama.

„To ni nikomur nič mar,“ mu odgovori samotar. „Sklenil sem misliti samo, kako naj zveličam svojo dušo, izogniti se hočem nadležni starosti, trpljenju in smrti.“

Še tisti večer pobegne Gautama z doma na iskrem konju; spotoma zamenja svilen svojo obleko za spokorno raševinasto in rumeno kakor jo nosijo indijski pariži, najnižji zaničevani sloji v Indiji, ter postane muni-menihi. Tako je postal Gautama Sakiamuni, to je menih. Šele proti koncu njegovega življenja ga bodo imenovali Buda, svetega, prosvetljenega. Tedaj pa je imel šele 30 let.

Njegovo življenje bo odslej samotarsko na jugu Indije, polno zatajevanja in premišljevanja.

Ko je imel 37 let in je pod figovim drevsom premišljeval, se mu razodene nov življenjski nauk. Tedaj preneha njegovo samotarsko življenje in se začne njegovo misijonsko delo, pričeni ob reki Gangesu. Tam ima vzvišen nagovor, ki se je z njim ovekovečil.

Gautama pridiga, da se mora človek vsemu odpovedati, mora postati potrpežljiv, radodaren, dobrotljiv. Govori pa v jeziku preprostega ljudstva ne pa kakor Brahmuni v sanskritu, starem indskem jeziku.

Kmalu se mu pridružijo učenci, ki skupaj z njim pridigajo in sicer v letnem času, dočim se za časa deževja umaknejo v samoto in premišljujejo.

Uspeh Gautame je bil sijajen, njegov nauk očarujoč. V severni Indiji ga že vse pozna.

Njegov nauk je v glavnem tale:

Prava modrost obstoji v tem, da se človek odpove, otrese vsega, kar je minljivo, čutno. Bodi z najmanjšim zadovoljen, prizadevaj si, da zatreš v sebi tudi najmanjšo željo, ki je vzrok vsemu zlu na svetu. Srečen je le tisti, ki nima nobene želje več ter se kakor izgubi v Nirvani, to je v Bogu kakor v brezmejnem oceanu.

Deloma doseže to že na tem svetu, če pride do take popolnosti, da nima nobene želje več, popolnoma pa doseže šele na drugem svetu, ko se utopi v Nirvani. Toda malo je takih, ki bi že za življenje prišli do take popolnosti v svojem lastnem telesu. Ponajveč morajo ljudje skozi vice, preden dospo do Nirvane, seliti se morajo v različna telesa in predvsem v živalska. (Tudi pri nas je vera v zaklete kraljčine, ki so se spremenile v kače, krastače in tako delajo pokoro!)

Zivali torej utegnejo biti naši bratje, zato je najstrožje prepovedano ne samo ubijati živali, ampak celo storiti jim kakršnokoli krivico. Budisti se morajo vzdržati mesa in rib in morajo živeti ob samem rižu, sočivju in sadju.

Ta nauk so zbrali Sakia-muni v svojem svetem pismu, ki se imenuje Sutra. Vrhovni poglavar budizma se imenuje Dalai-Lama ali veliki Lama.

Nič drugega ni v njih nauku kakor navodila za praktično srečno življenje, kakih dogem ali verskih resnic Buda ni postavil. Ni govora o kakem bogu, ali da je treba častiti kako boštvo.

Budizem šteje danes nič manj kot 140 milijonov pristašev.

Budizem je vzniknil v Indiji, kjer ga danes več ni; deloma se je ohranil le še na Cejlonu, dočim pa je na Kitajskem glavna vera, kjer so jo glasili v prvem stoletju Kristusove dobe, na Koreji pa šele v 4. stoletju, v Sijamu, Anamu v 5. sto-

letju, na Japonsko in Tibet pa je prodrli še v 7. stoletju.

Budisti na jugu (Cejlon, Sijam) so ostali pri prvotni religiji, nimajo osebnega boga, nimajo molitev ne bogočastja. Zveličanje je samo čisto osebna zadeva. — Na severu, kakor na Kitajskem, Japonskem, Tibetu, so postavili pagode, kjer so se po njih nastanili številni bogovi, ki jih verniki molijo in časte ter se v vseh znamenitejših trenutkih in dogodkih k njim obračajo.

Povsod je polno menihov, boncev, lam, tako da na primer v Tibetu tvorijo eno petino vsega prebivalstva. Sveto mesto Budovo je Lasa v Tibetu.

Pa niso tako neizobraženi, kakor bi kdo mislil. Posnemajo civilizirane narode. Izdajajo časopise, razne druge liste, otvarjajo vseučilišča in imajo izborna opremljene bolnišnice.

Posiljajo celo misijonarje na Havajske otoke, na Formozo, v Brazilijo, da, celo v Združene države.

Njih nauk ima na sebi sicer nekaj pesniškega, a je negotov in brez življenja. Globlji duhovi na Kitajskem in Japonskem čutijo to in prehajajo k nam.

O, ko bi ves ogromni narod šel za temi!

Vaše molitve bodo gotovo pripomogle, da se čimprej približa ta dan!

Assam — Indija

Naš misijonar Karel Mlekuš piše svojemu tovarišu:

Dragi!

Tvoje pismo sem prejel na svoji novi postojanki, kamor sem bil prestavljen v začetku junija. Prišel sem iz mesta na gmajno. Za sedaj sem se ustanovil z enim sobratom duhovnikom v Laitkynsew, kjer imamo hišico in cerkev že precej stari, čeprav stojita še 20 let; stari pravim, ker tu v najkrajšem času vse zgornje; smo pač v deželi, kjer je največ dežja. Smo komaj šest milj oddaljeni od Čerapundžija, kamor se bomo pozneje preselili, ko bomo kaj denarja nabrali in si hišo pozidali. Tudi tam je mala cerkva vsa gnila in prav tako hišica, ki je tudi premajhna za dva misijonarja. V tem našem misijonskem okrožju imamo sploh obilo dežja, ker se dviguje visoko nad bengalsko ravnino in tako vse megle in oblake ustavi.

Včeraj sem se vrnil iz Čerapundžija, kjer sem se pošteno namočil. V soboto sem ves popoldan hodil v dežju, kateremu se ni mogoče braniti, ker ne pada navpično, ampak se skoraj vodoravno zaganja v človeka. V Čerapundžiju sem se mudil dva dni. In če sem le malo iz hiše pogledal, sem bil že ves premočen. Čevlji

so mi pa skoraj že zgnil, ker so vedno prepojeni z vodo. Ko sem včeraj prišel domov, dež je kajpada še zmeraj lil, so me pa pijavke, ki jih je tu v izobilju, pošteno zdelale. Ta šment se krvi nasrka, ne da bi opazil, in potem odpade, med tem ko kri še nadalje odteka in vso spodnjo obleko okrvavi...

Sedaj moram v neki vasi dozidati že pričeto cerkvo, tukajšnjo in čerapundžiško cerkev pa bi moral popraviti. V Čerapundžiju bi bilo treba postaviti novo hišo, ker imamo tam lažjo zvezo z različnimi vasmi našega misijonskega okraja. Torej stroškov čez glavo. Sredstev pa skoraj nič. Da bi vse to dovršil, bi potreboval 10 tisoč rupij, t. j. 200 tisoč dinarjev. Pomisli! Vendar trdno zaupam, da mi bo mogoče vse to doseči, saj ne delam zase, ampak za Gospoda in On lahko vse preskrbi. Pa to so postranska opravila. Prvo je evangelizacija; upam, da bomo z neumnim delom, kljub hudi protestantski propagandi, katerih je vsaj desetkrat več kot nas, veliko dosegli.

Tvoj v Kristu

Karel Mlekuš

Misijonarjeva tolažba

Kolikokrat beremo in se čudimo junastvu prvih kristjanov, kako so bili požrtvovalni, kako so se znali premagovati. Mislimo, da danes to ni več mogoče. Pa vendar je salezijanski misijonar pripovedoval spodbudne dogodke:

Nekoč sem obiskal čajne nasade, kjer delajo pravkar spreobrnjeni kristjani.

„Oče, zelo sem ti hvaležen za vse, kar se trudiš za moje delavce,“ tako je govo-

ril lastnik nasadov Anglež. Odkar so prejeli sveti krst, se moram čuditi njihovemu obnašanju in natančnemu izpolnjevanju dolžnosti. Človek ne bi verjel, ko ne bi sam skusil. Velika razvada in škoda je za delavce to, da pijejo »law pan«, to je pijačo, narejeno iz kvašenega riža. Hujši je od vsakega žganja. Ljudi odvaditi od popivanja, je skoro nemogoče. Pa glejte, moji katoličani so prisegli, da ne bodo

Najbolj priljubljena igra Kitajčkov

več pili in držijo prisego!

Pred nekaj dnevi smo napravili velik lov na tigre. Po dolgem trudu smo le imeli lepo lovsko srečo. Ustrelili smo krasnega tigra in dva leoparda. Vsi smo bili te sreče veseli. Posedli smo, da se odpovijemo. Tedaj pa sem hotel v priznanje dati mojim ljudem priljubljene pijače. Ali mislite, da so sprejeli? Niti eden. Ponudil sem jim ruma, na katerega so tukajšnji ljudje vsi neumni. Tedaj pa mi de eden iz njih: „Gospod, očetu misijonarju smo obljubili, da se nikdar več ne opijanimo, in obljubo tudi hočemo držati.“

Nisem se mogel načuditi tej nenadni spremembi in sem moral uvideti, da more le božji nauk ljudi tako spremeniti. — Tedaj sem jim dal limonade, ki so jo hvaležno sprejeli. Radi njih poštenosti jih močno spoštujem in sem sklenil, postaviti jim cerkvice.“

— — —
Prav tako vesel je drug podjetnik svojih delavcev katoličanov. Ginjen se spominja velike noči. „Na velikonočno jutro so se pred mojo hišo zbrali vsi delavci katoličani, da mi želijo vesele praznike. Ženske so zaplesale nekaj prav mičnih plesov, dočim so moški udarjali po bobnih. Nato stopi iz njih vrste katehist in mi v imenu vseh vošči vesele praznike ter me zagotovi, da bodo katoličani vedno

vdani svojim gospodarjem, vedno bodo vršili kar najbolje svoje dolžnosti in prosili bodo Boga, da jim ohrani gospodarja kar najdalje. Za njim pristopi k meni deklica in mi po tukajšnji navadi umije roke ter mi položi na glavo venec cvetja.“

Podjetnik takole zaključuje:

„Dolgo sem bil prepričan, da tukajšnji ljudje nimajo smisla za hvaležnost, pa sem vesel, da sem se v tem slučaju motil. Vem, da je to misijonarjevo delo, ki se edini zamore dotakniti najnežnejših strun srca.

Voščila, ki jih je na listu napisal katehist, ohranim za vedno, da, na Angleško jih pošljem...“

„Psiček“

Aprilskega večera letošnjega leta stopim na dvorišče in zagledam gručo naših dečkov, ki so se zabavali krog nekoga, ki je plašno gledal okoli. Čimbolj sem se bližal, tembolj so mi klicali nasproti: „Od misijonarja Parizija je, iz Jeung-Šana prihaja, Parizijev psiček!“... itd.

Prodrem ta živi klopčič in zagledam desetletnega dečka. Suknjič mu je bil menda še iz Konfucijevih časov, hlače pa je nosil vsaj še njegov praded. Komaj me zagleda, se mi pokloni in po krščansko pozdravi: „Bog te čuvaj!“

„Kako ti je ime?“

„Ten A Keo“ (pes).

„Odkod prihajaš?“

„Iz Jeung-Sana.“

„Ali si kristjan?“

„Ne.“

„Kdo te je pripeljal v katoliški misijon?“

„Prebival sem ob reki Jung-Fang, misijonar Parizi me je videl in mi rekel, naj grem z njim; zdaj sem pa tukaj.“

„Ali imaš še starše?“

„Matere nisem poznal, oče mi je lani umrl, sam sem ostal in nihče ne mara zame, ker ne znam delati na polju...“

Po hiši smo prebrskali in našli malce dostojnejšo obleko za malega prišleca. Prej pa smo ga po kitajskem običaju povabili, da se okoplje. Je bil pač že močno

potreben...

Med novimi tovariši in v novem okolišu mu je bilo nekaj časa malo čudno, posebno pri jedi se ni znal kdovekaj krotiti, tako da so ga tovariši zmerjali s požrešnejšem. „Več kot tri skledje riža poje,“ so jadikovali njegovi tovariši!

Dečko je dobrega značaja in se je kmalu prilagodil, priden je postal, nadarjen je, marljivo se je učil katekizma, tako da je na praznik Marije Pomočnice skupno z 18 odraslimi prejel sveti krst.

Keo, ki je zdaj dobil ime Peter, raste v milosti pri Bogu in pri ljudeh.

De Amicis,
sal. misijonar.

Zgodba o čaju

Na severnem Japonskem se otroci po zimi igrajo s snegom in delajo kipe, pa ne kakršnekoli, ampak prizadevajo si napraviti poprsje Barume, slovitega rezbarja in kiparja iz srednjega veka, ki je na vzhodu splošno znan.

V južnem snegu kotalijo veliko sneženo kolo, ga prevrnejo, ko je dosti veliko, na to denejo nekoliko manjše, na mestu oči sta dva črna oglja in Baruma je ustvarjen. Potem se sprimejo in plešejo krog njega in veselo kličejo: Baruma, banzai naj živi Baruma! Zdi se jim, da je to zares pravi pravcati živi Baruma.

Baruma pa je slaven, ker je dognal stvari, kakršnih še nihče pred njim. Od neprestanega sedenja je izgubil obe nogi, zato pri kipih, ki Barumo predstavljajo, sploh niso potrebne noge. Da bi pa bila nekaka umerjenost v kipu, mu Japonci niti rok ne delajo. Samo trup ima odet v rdečo obleko.

Pa nam ni šlo za to, da bi pripovedovali kakšen je ta Baruma, nam gre za nekaj važnejšega. Baruma je namreč odkril čaj in ga prvi rabil, zato po mnenju Japoncev stoji prav na isti stopnji z največjimi iznajditelji, kakor so Kopernik, Edison, Markoni. Tako je na Japonskem postala prislovica, če kdo kaj posebnega izvrši, pravijo: „To ti je iznajditelj čaja!“

Baruma je imel to lastnost, da če se je

lotil kake stvari, ni nehal prej, dokler je ni dovršil.

Nekoč si je zmisлил, da ne bo spal, kar se mu je zdelo prav lahka zadeva. Sedel bo, nič ne bo delal, nič mislil. Zgodilo pa se mu je, da je bil nekaj raztresen in je pozabil držati oči odprte, nakar je sladko zadremal. Ko se je prebudil, se je močno razsrdil, da se mu ni posrečilo, kar je bil sklenil. Sklenil je torej svoje oči kaznovati, prepričal pa se je, da oči tega niso bile krive, ampak trepalnice in nad temi se je sklenil maščevati. In zares, s škarjami je porezal trepalnice in jih vrgel na vrt. Padle so na dobro, mehko zemljo, in — pognale so korenine, iz njih je zrastel lep grm. Baruma je na vse to mirno gledal in je nekoč dejal sam pri sebi: Ta grm je čajni grm. Šel je na vrt, nabral listov, naložil jih v lepe škatljice, na katerih je bil naslikan zmaj, ki mu gre ogenj iz ust. Odslej Baruma nič več ni zadremal. Vsak večer je vzel nekaj listov čaja, vrgel jih v vrelo vodo in izpil, brez sladkorja seveda, ker ga tedaj še niso poznali.

Po njegovom zgledu zdaj vsak pije čaj, kdor ne mara biti zaspan. Jaz tudi pijem zvečer čaj in se zjutraj kar prebuditi ne morem, ker čaj, ki ga zdaj prodajajo ni več pristen, iz Barumovih trepalnic, ampak ponarejen, in sem menda zato vsako jutro tako zaspan...

DOBRODELNOST

Don Bosko je zvedel o nekem bogatem gospodu brez otrok. Pisal mu je in mu priporočil svoje ustanove. Gospod ni odgovoril. Don Bosko je pisal drugič. Odgovora ni bilo. Don Bosko je pisal še tretjič. Gospod je odgovoril in — odklonil.

Don Bosko je postal silno žalosten in

vzdihnil: „Ubogi revež! Bog se niti njegovega bogastva več ne mara posluževati, da bi mu kaj dobrega storil!“

Don Bosko je bil prepričan, da ima večjo korist od daru darovalec kot pa obdarovanec: zato je tudi pogumno prosil. Vse v luči sv. vere!

PO SALEZIJSKEM SVETU

Avstralija — Sunbury - Don Boskov praznik. - Tudi letos smo praznovali Don Boskov dan s procesijo z Najsvetejšim, katere se je udeležilo nad 40.000 ljudi. Prišli so od vseh strani, zlasti iz Melbournu in predmestij. Pripravljalni odbor se je potrudil, da se je načrt izvedel do zadnje podrobnosti. Obhajali so praznik že 9. apr., na cvetno nedeljo, da si zagotovijo lep dan. Udeležila so se don Boskove proslave

vem prazniku, kakršnega Avstralija še ni doživela.

Ljudstvo se je razhajalo na domove veselo in hvaležno za delo don Boskovim sinovom.

Ali ni velik naš oče don Bosko?

Kitajski romarji pri M. Pom. v Turinu. — 19. junija so prispeli kitajski romarji v Turin. Takoj naslednji dan so šli v Val-

Naš vrhovni predstojnik sprejema kitajske romarje pred baziliko M. Pom. v Turinu

številna zastopstva vseh župnij z Marijinimi družbami. Članic je bilo nad 2.500. Tudi župniki in semeniščniki glavnega mesta so prisostvovali. Devet posebnih vlakov je pripeljalo pobožne romarje k procesiji. Avtomobilov je bilo nekaj sto in so napolnili ves park in ceste, da se skoraj ganiti nisi mogel. Policijski nadzornik se je ponudil, da bo s 40 stražniki vzdrževal red pri ogromnem dotoku ljudstva. Zvočniki, postavljeni naokrog, so omogočali vsemu občinstvu, da je natančno slišalo petje in govore.

Generalni vikar, ki je zastopal bolnega škofa, se je zahvalil občinstvu za udeležbo, salezijancem pa s hvaležnostjo čestital k tako sijajno uspelemu don Bosko-

doko k Mariji Pomočnici in na don Boskov grob. Sprejel jih je vrhovni predstojnik pred cerkvijo Marije Pomočnice. Obiskali so don Boskovo Marijo in njegov grob, nato pa so šli med špalirjem gojenцев, obrtnikov in dijakov, v zavod, kjer so jih sprejeli ob zvokih godbe in ploskanju tisoč dobrih rok. Burni vzkliki in odobravanje je veljalo posebno g. Lo Jin Kungu, sinu našega prezaslužnega dobrotnika Lo Pa Honga, ki je vodil romarje. Čas so naši gostje imeli kratko odmerjen, ker so se morali vrniti na Francosko, zato so obiskali samo najsvetejše spomine, kakor don Boskove sobice, Pinaridijevo hišo, kjer je don Bosko pričel svoje delo, ter cerkev sv. Frančiška Saleškega.

Združene države - Amerika. — S septembrom prevzamejo salezijanci znamenito dobrodelno napravo „Hope Haven“ (Pristan Nade) v New Orleansu, na jugu Združenih držav. — Ta ustanova bo zares pristanišče nade, ker bo našlo v njej 200 sirot zatočišče. Poleg osnovnih se bodo uvedle tudi obrtne ter poljedelske šole. Zopet se odpira novo polje za don Boskove sinove.

Hvala Bogu, dela nam ne bo zmanjkalo!

Litva. — Salezijanski poklici. — Na severu poljske republike se razteza Litva, domovina velikega poljskega pesnika Mickiewicza. Steje tri in pol milijona prebivalcev.

V XIII. stoletju je bila Litva kneževina, v XIV. stol. so jo Jagjelonci združili s Poljsko in je bila tedaj na višku svoje slave. V 18. stol. je skupno s Poljsko prišla pod oblast Rusije, a je vendar ohranila svojo vlado v ogromnem carstvu.

Od 1927. se tiskajo salezijanska poročila v litevskem jeziku in izhajajo že v 20.000 izvodih. Po teh salezijanskih poročilih je zvedel marsikak mladenič za don Boska in salezijance in danes, v teku desetih let, je že nad 50 poklicev za salezijance in najlepše obetajo. Sedem jih je že duhovnikov, 36 klerikov se pripravlja na duhovski poklic. Prispelo je že nadaljnih 20 gojencev, ki imajo voljo, da postanejo salezijanci.

Saj bo tudi za salezijance prišel čas, ko se bo reklo kakor o apostolih: Do kraja zemlje je šel njih glas.

Katoliški tisk v službi misijona. — Spričo silne propagande protestantov s pomočjo tiska, tudi katoličani niso zamenjali tega mogočnega sredstva. To se opaža posebno v Indiji, kjer se je katoliška mladina lotila skupnega delovanja z misijonarji. Tako ta mladina raznaša povsod, po šolah, klubih, društvih, čakalnicah raznih uradov letake in brošure, ki govore o katoliški veri. Raznaša jih tudi po vaseh in tako širi dober tisk.

Da je ta način uspešen, se vidi iz tega, ker se indijsko ljudstvo začenja zelo zanimati za krščansko vero, katere luč jim doslej še ni prisijala.

Tisk olajšuje delo misijonarjem, ker knjižica gre celo med tiste, ki bi sicer ne bili prišli morda iz predsodka poslušat misijonarja. Medtem pa knjižica mirno in dostojanstveno govori o resnicah sv. vere, se ljudje vedno bolj prepričujejo, da je ta vera prava, postajajo goreči kristjani in sami širijo katoliško vero med znanci. Časopise in knjige pošiljajo po večini ka-

toličani iz Amerike, brošure pa tiskajo v lastnih tiskarnah.

Celo Brahmini se spreobračajo, ko prebirajo te knjige.

Tisk je mogočna sila, zares — velesila.

Afrika. — Salezijanci so prišli v belgijski Kongo leta 1911. ter so se naselili v Elizabetvil, odtod pa so širili svoje delovanje daleč po okolici.

Nekega dne pride gruča mladeničev k misijonarjem, bili so prej njih gojenci in takole pravijo:

„Tudi mi bi bili radi to, kar ste vi... Ali je mogoče?“

„Zakaj pa ne?“

„Tedaj pa na delo, v šolo nas vzemite, da postanemo tudi mi duhovniki.“

To so bili prvi gojenci misijonišča med divjaki La Kafubu v Afriki in misijonarji si mnogo obetajo od njih. Ti bodo delovali med svojim narodom mnogo laže kakor tuji misijonarji. Bog daj obilo sadu!

NE POZABITE!

Salezijanski sotrudniki in sotrudnice zadobe popoln odpustek, ako so se spovedali in prejeli sv. obhajilo:

1. Vsak mesec:

- 1) na dan, katerega si sami izberejo;
- 2) na dan, ko opravijo vajo srečne smrti;
- 3) na dan, ko se udeležijo mesečnega shoda sotrudstva.

2. Vsak dan:

Popoln odpustek v septembru:

8. septembra, Rojstvo Marije Dev.
12. septembra, Ime Marijino.
14. septembra, Povišanje sv. križa.
15. septembra, Marija sedem žalosti.
29. septembra, Sv. Mihael Arhangel.

Popoln odpustek v oktobru:

7. oktobra, Roženvenska Mati božja.
11. oktobra, Materinstvo Matere božje.
16. oktobra, Čistost Marije Device.

O p o m b a! Salezijanski sotrudniki in sotrudnice dobijo te popolne odpustke, ako se spovedo, obhajajo, obiščejo kako cerkev ali javno kapelo ter molijo po namenu sv. Očeta. — Bolniki pa, ki radi boleznim ne morejo v cerkev, dobe gornje odpustke, da le molijo 5 očenašev in 5 zdravamarij in 5 čast bodi.

Še posebej pa pomni, da se za odpustek dela, to je popolni odpustek, ki ga dobimo vsak dan enkrat za en vzdihljaj med delom ter 400 dni za vsak drug vzdihljaj, ne zahteva sv. spoved, sv. obhajilo ali obisk cerkve. Zahtevajo se edinole vzdihljaji.

I Z N A Š I H Z A V O D O V

RAKOVNIK

O priliki biserne maše očeta slovenskega naroda, prevzviš. g. dr. A. B. Jegliča, je priromalo iz Maribora in Celja ter njih okolic okrog 3000 ljudi. Zmenjeni smo bili, da pridejo na Rakovnik k Mariji Pomočnici. Že ob dveh po polnoči so jele prihajati prve skupine in so se nabirale v naši cerkvi več ko eno uro. Zdelo se je kakor da se je majnik vrnil in z njim Marijin praznik, ko pride romarjev, da je prenatrpana cerkev. Tudi to pot je bila prenatrpana, da skozi gnečo nisi mogel.

Marija je z visokega prestola milo gledala na svoj narod, ki ob vsaki priliki k njej prihiti. Oltar je bil ves ožarjen. Bilo je tudi ugodnosti za sv. spoved. Pred sv. mašo je bil nagovor, kakršnega so si bili sami zaželeli: o salezijanskem delu, o don Bosku, o Mariji Pomočnici. Sv. mašo je daroval prevzvišeni g. škof dr. Ivan Jožef Tomažič in je tudi on spred oltarja ljudem spregovoril nekaj toplih besedi.

Krog osme ure so se romarji zbrali v mogočno četo in so v dolgem pohodu odšli na stadion k proslavi.

Veseli smo jih bili, tako veseli, da si dragih Celjanov in Mariborčanov za Marijin praznik spet želimo. Sprejeli jih bomo z vso ljubeznijo, saj prihajajo k nam častit našo skupno mater Marijo Pomočnico.

RADNA

25. junija smo obhajali praznik hišnega zaščitnika — Srca Jezusovega. Daleč je že mesec ljubezni, ko smo vsak večer spoznavali Srce predobrega našega Gospoda. Tudi sam praznik je že daleč od nas. Le to še mogoče vemo vsi, da smo bili zlasti na praznik tako blizu trpečemu Jezusovemu Srcu kot že dolgo ne.

Prišle so počitnice. To je tudi praznik, ki traja kar dva meseca. Takih dolgih praznikov se pač dijaki najbolj veselimo, saj so tudi opravičeno zaželeni po mučnem naporu desetih mesecev. Letos imamo prav moderne počitnice, ustrezajoče vsem mogočim zdravniškim predpisom. Naša pristava v Žurkovem dolu bi vam lahko marsikaj povedala. Tam smo preživeli nekaj prav veselih in kratkih tednov. Sonca je bilo in dela in vode pa petja in vriskanja pa vse po besedi: „Veselite se v Gospodu!“

23. julij je bil za Radno poseben dan. Mladinski dom je priredil popoldne prav zanimivo tekmo. Rekli boste: „Sport,

kaj pa drugega!“ Pa ne. To je bila tekma iz katekizma. Marsikomu je neznana taka tekma, saj se tudi čudno sliši zlasti v naših časih, ko se tekmuje za vse drugo, samo za edino najkoristnejše ne. Na notranjem dvorišču je bil napravljen oder. Pogumnih tekmovalcev je bilo okrog 15. V začetku so bili seveda malo boječi, saj to ni bilo navadno izpraševanje v šoli pred tovariši, pač pa prava tekma za prvo nagrado pred tolikimi našimi prijatelji. Vsi tekmovalci so sijajno odgovarjali. Sodnik je moral biti naravnost strog, sicer bi vsi zaslužili prvo nagrado. Tako se je začelo število vedno bolj krčiti in po trikratnem spopadu sta ostala samo dva junaka, ki se pa kar nista hotela zmotiti. Skoraj bi moral žreb odločiti prvo nagrado, a na željo občinstva je dobil prvo nagrado revnejši. — Tej zanimivi tekmi je sledila spevoigra „Kovačev študent.“

Od 6. do 15. avg. so bile na Radni duhovne vaje. Njih začetek in konec sta velik blagoslov za salez. delo v Jugoslaviji. 5. avg. je sprejela Radna 21 novih kandidatov novincev, 15 avg. pa je naredilo zaobljube 12 novih sobratov.

Vemo, da je razvoj vsakega reda božje delo. Zato le z veseljem podpirajte mlade poklice in z požrtvovalno ljubeznijo do brega Pastirja iščite novih!

VERŽEJ

V našem Marijanišču je že nekaj tednov sem nenavadna tišina. Dijaki so šli na počitnice, da se po trdem učenju malo ohlade in razvedre. Dvorišče je ostalo samotno in mrtvo. Veselega deškega živžava ni več. Še celo zvonček, ki je bil prej tako priden in točen pri določanju hišnega reda, je utihnil in počiva. Zato je kar dolgočasno. Želimo si septembra, ko bodo naši mili gojenci zopet predmet naših skrbi in veselja.

Kako prijetno, dasi polno odgovornosti in truda, je vzgajanje mladine! Kaj šele vzgoja duhovskih in misijonskih poklicev, s katerimi se osobito peča ta zavod! Imamo, hvala Bogu, že precej mladeničev, ki navdušeni stopajo proti zaželenemu smotru, proti žrtveniku, kjer bodo reševali duše. Z veseljem opazamo, da po tem poklicu hrepene tudi nekateri že nekoliko bolj odrasli fantje.

Kako krasen je bil letos praznik bl. Janeza Boska, ki smo ga obhajali 30. aprila; bilo je še slovesneje kot lani. Isti dan

smo praznovali Mater dobrega sveta, zaščitnico našega zavoda. Škoda, da je bilo zelo viharno in zato prejšnji večer procesija z lučkami ni uspela. Drugi dan se je zbralo lepo število častivcev našega bl. očeta don Boska. Gojenci so pri okraševanju zavoda kar tekmovali. Slovesna tridnevnic je mnogo pripomogla, da so se tudi naše duše dobro pripravile na praznik. Popoldansko slovesnost je pa, žal, spet zmotil dež in vihar, zaradi česar se procesija ni mogla razviti.

Še lepše pa je uspel praznik Marije Pomočnice na dan vnebohoda Gospodovega. Kaj takega še ni bilo v Marijanišču. Ljudi, ki so začeli že prejšnji dan prihajati, je bilo toliko, da so morali gospodje spovedovati pozno v noč in drugi dan že od štirih naprej neprestano do poldne in še čez. Bilo je nad 7000 ljudi iz vseh krajev Murskega polja, Prekmurja in lepih Slovenskih goric. Da, še iz Maribora so prispeli sodružniki in članice Marijine družbe. Marija Pomočnica si na Murskem polju vedno bolj osvaja srca. Vi pa, dragi sodružniki, ki ste Marijanišču tako naklonjeni in ljubite našo Pomočnico, ne bojte se nobene žrtve, ki je potrebna za pomoč našim poklicem.

Ob koncu šolskega leta, preden so šli naši dijaki k izpitu, smo se še enkrat zbrali okrog božjega Srca in mu prisegli zvestobo. Lahko rečemo, da je Ono našim dijakom pri izpitu pomagalo.

Za prihodnje šol. leto priporočamo dragim sodružnikom in sodružnicam tole: Ako vidijo, da bi bil kak mladenič za naš poklic in bi hotel postati duhovnik ali brat v naši družbi, naj mu svetujejo, da se po možnosti oglasi v Marijanišču ali v najbližjem salez. zavodu, kjer mu bodo povedali, kaj mu je storiti. V prvi gimnazijski razred sprejemamo fante med 14. in 20. letom, in sicer take, ki bi se radi posvetili duhovskemu poklicu v salezijanski družbi, ali pa take, ki znajo kako obrt in so obenem zdravi ter žele, da bi kot bratje pomagali pri vzgoji mladine.

„Marijanišče mora postati središče katoliškega življenja za Mursko polje in Slovenske gorice,“ se je izrazil neki ugledni duhovnik na praznik Marije Pomočnice. V ta namen skupno delujmo za visoke cilje, ki nam jih nalaga delo za Kristusa; sodružniki in sodružnice pa naj krepko podpirajo don Boskovo delo za Marijo Pomočnico in zveličanje duš.

MARIBOR

Kdo bi si mislil? Gotovo nikdo, da se bo v Mariboru pričelo tako zanimanje za

don Boskove naprave. Hvala Bogu in Mariji Pomočnici! Naši vrli sodružniki in sodružnice, na katere sme biti don Bosko ponosen, četudi jih ni veliko, so temko enega leta pokazali, kako razumejo salezijansko delovanje. Zbog pridnega sodelovanja sodružstva so nad vse dobro uspela predavanja našega g. misijonarja Kereca, ki se je ob svojem slovesu še posebej spomnil mariborskih sodružnikov in sodružnic ter jim dal lepe podobice Marije Pomočnice, ki jih je na rednem sestanku sodružstva razdelil g. ravnatelj dr. Volčič iz Veržeja. Skoro vsaka dva meseca imajo v dvorani stolnega župnišča svoj redni sestanek, pri katerem se obravnava marsikaj, kar je za salezijansko delovanje koristno. Dostopa nimajo le sodružniki, ampak tudi vsi drugi, ki jih zanima don Boskovo delo po naši domovini in po drugih deželah, ter vsi oni, ki žele postati salezijanski sodružniki. Na jesen in v dolgih zimskih dneh bo mogoče pogosteje prirejati don Boskove večere s predavanji. Po možnosti bodo morda od časa do časa sodelovali s kako akademijo tudi gojenci iz Veržeja. Počasi pa stalno se jasni že toliko ljudem, ki razumejo korist dela za mladino, dobro znana zavest, kako potrebno bi bilo za Maribor, da bi tudi tu kmalu pričeli vzgajati mladino v don Boskovem duhu. Naj si požrtvovalne sodružnice in sodružniki nadenejo to važno nalogo, da bodo pomagali, da se čimprej doseže zaželeni smoter!

† Sestra Terezika Žvegljč.

MILOSTI MARIJE POMOČNICE

Ko so Judje ječali v asirski sužnosti in je sila prikipela do viška, so se z zaupanjem obrnili h kraljici Esteri, svoji rojakinji, da bi jih rešila pogube. — Tudi danes je sila in stiska in beda, duhovna in gmotna, na višku. Katera je naša Estera? Marija Pomočnica. K njej se zatecimo in ji povejmo svoje reve in križe. Ona nam bo pri Sinu sprosila milosti in blagoslova.

Pošiljam zahvalo, ki jo dolgujem že 2 leti. Bila je očitvidna Marijina pomoč, da je otrok ostal pri življenju. Od tega časa sem pa bila neštetokrat uslišana v vseh nevarnostih, za zdravje otrok, moža, družine; sploh vse, kar sem prosila Marijo, sem dobila. Marija je moje upanje, tolažba in pomoč. Zato vsakemu priporočam: Častite Marijo, ljubite jo; vsem žalostnim in trpečim je ona pomoč, od nje vse dobite, kar si želite. — O Marija, bodi mi še naprej tako dobra Mati, sedaj v življenju in ob smrti. A. G., Pristava.

Meseca januarja me je začela boleti noga, radi katere sem mnogo trpela. Noga mi je začela otekati. Mati so mi svetovali, naj grem k zdravniku. Zdravnik mi je rekel, da moram iti takoj na operacijo, ker mi bodo morali sicer nogo odrezati. Zatekla sem se k ljubemu Jezusu, Mariji Pomočnici ter Mali Tereziki, zaupajoč bolj na božjo moč, kot pa na zdravniško pomoč. Kot nalašč se mi pridruži še druga nevarnejša bolezen. Resno sem mislila na smrt in sem sklenila, da se pripravim na odhod v večnost. Čim bolj sem slabela, tem trdneje sem zaupala v Marijino in božjo pomoč in moje zaupanje ni bilo zastonj. Ko mi je bilo nekega dne zelo slabo, sem Mariji obljubila zahvalo v Salez. Vestniku, če me ozdravi. Naenkrat se mi je obrnilo na boljše in čez teden dni sem že hodila in opravljala vsa gospodinjska dela. Sedaj imam nogo popolnoma zdravo. Zato se iz hvaležnega srca zahvalim ljubemu Jezusu, Mariji Pom. in Mali Tereziki. Vsakemu priporočam, naj se v kakršnikoli nezgodi zateče k Mariji Pomočnici v varstvo. Š. M., Kapela.

Moj mož je imel zelo težko angino. Zatekla sem se k Mariji Pom. na Rakovniku in bl. Janezu Bosku. V noči, ko mu

je bilo najhujše, sem na glas klicala Marijo na pomoč in don Boska. In res, čez nekaj ur se mu je tvor v vratu predrl; bil je izven nevarnosti. Od tedaj imam veliko zaupanje do Marije Pomočnice in don Boska, da nas bosta še v drugih zadevah uslišala. Izrekam najprisrčnejšo zahvalo. *Pletersky Flora*, Brežice.

Imela sem močno trganje in bolečine po vseh udih, da že skoraj hoditi nisem mogla, delati pa nič. Začela sem opravljati devetdnevnic. Takoj po opravljeni devetdnevnic nisem čutila nobenih bolečin več. Zdaj sem popolnoma zdrava in lahko opravljam najtežja dela. Bodi zahvala tebi, Marija Pomočnica, bl. J. Bosku in Mali Tereziki. *Omerzo Ana*, Artiče.

Ne najdem primernih besed, da bi se mogla zadostno zahvaliti za milosti, ki sem jih že večkrat zadobila po priprošnji Marije Pomočnice, bl. Janeza Boska, Dominika Savija in sv. Terezike D. J. Bila sem v velikih skrbeh radi neke zelo važne zadeve, pa sem se spet obrnila s prošnjo do mojih priprošnjikov ter obljubila, da se bom zahvalila v Vestniku, če bom uslišana. In res sem bila tudi to pot. Sedaj spolnujem svojo obljubo ter se javno zahvalim in se priporočam še za nadaljne milosti. *Vošnjak Marica*, Velenje.

Tisočera hvala Mariji Pomočnici, bl. Janezu Bosku in Mali Cvetki za uslišano prošnjo. En mesec sem hudo trpela. Mučil me je silen kašelj in glava me je strašno bolela, pa še nahode sem imela, da nisem mogla dihati. Že sem skoraj obupala. Z domačimi zdravili sem si pomagala, pa ni nič hasnilo. Potem sem pa vse pustila in molila devetdnevnic ter obljubila tudi zahvalo v Vestniku, kar danes tudi izpolnujem. V devetih dneh se mi je zdravje mnogo zboljšalo. *M. N.*, D.

Izrekam javno zahvalo Mariji Pomočnici. Mnogokrat sem bila v hudih duševnih stiskah. Z zaupanjem sem se obrnila k Mariji Pomočnici. Po opravljeni devetdnevni sem bila uslišana. S hvaležnim srcem izpolnujem obljubo, da se javno zahvalim v Sal. Vestniku. Naročam veliko srebrno srce. P. A., Sv. Jurij ob Ščavnici.

Tisočkrat zahvala Mariji Pomočnici za milostno pomoč v bolezni. Meseca februarja sem zbolela, vsak dan sem bila slabša. Zdravnik je rekel, da ni pomoči, ker so vneta pljuča in prsna mrena. A Marija me je ozdravila. Hvala ji! *Henigman Marija*, Rakitnica.

Bila sem v velikih skrbeh za svojega nečaka. Prosila sem Marijo Pomočnico, naj mi pomaga. Opravila sem v ta namen devetdnevniico na čast Mariji Pom. Srečno je dovršil svoje učenje. Marija je pomagala. Zahvaljujem se ji za uslišano prošnjo. *Neimenovana* iz Št. Janža. — Za srečen izid pri izpitu se zahvaljuje *Knava Francka* iz Ljubljane, prav tako tudi *Koželj Marija* iz Maribora.

Najpristrčnejša zahvala Mariji Pomočnici na Rakovniku, bl. Janezu Bosku, Dominiku Saviju in Mali Cvetki za uslišane prošnje milosti in dobrote, ki sem jih po njih prejela. Tudi pri izpitih in napredovanju v službi sem se jim priporočala in sem bila vsakokrat uslišana. *Avsec Ana*, Novo mesto. — Bila sem v hudi duševni stiski. Prosila sem Marijo Pomoč kristjanov, naj mi pomaga. In res me je Marija uslišala. za kar sem ji prav iz srea hvaležna. *Neimenovana*. — Dolžan sem Mariji Pomočnici, bl. Janezu Bosku in Mali Tereziki tisočero zahvalo, da so mi pomagali pri težki sodniški zadevi. Vsi, ki ste v stiskah, se zatecite k Mariji Pomočnici na Rakovnik, ona je delivka vseh milosti. *F. D.*, Pakka. — Zahvaljujem se Mariji Pom. kristjanov in sv. Tereziki D. J. za popolno ozdravljenje noge. — Z zaupanjem se obrni tudi ti, ki pomoči potrebuješ, prav gotovo boš uslišal! *Smon M.*, Ljubljana. — Bila sem v zelo hudi stiski in sem mislila, da več ni pomoči. Obrnila sem se z zaupanjem do Marije na Rakovnik, obljubila primeren dar in bila sem takoj uslišana. Zdaj spolnjam obljubo. *A. K. S.* — Moj sin je bil že dve leti brez službe. Zategadelj sem se zatekla k Mariji Pom. in bila sem uslišana. Sin je dobil službo, ki upam, da bo stalna. Zahvaljujem se še za mnogo drugih milosti. *Škerl Genoveja*, Ljubljana. — Pristrčno se zahvalim Mariji Pom. na Rakovniku, sv. Tereziki in bl. Janezu Bosku za srečno ozdravljenje in za večkratno

uslišano prošnjo v raznih zadevah. Mariji Pomočnici bodi tisočera zahvala! *Baša Marika*, Melinci. — Zahvaljujem se Mariji Pom. za srečen izid operacije na roki. Marija mi je dala pogum, tisočera ji hvala! *Jakopič Jožefa*, Litija. — *M. Č.*, Križevci pri Ljutomeru, se zahvaljuje Mariji Pom., da je očetu in sestri podelila zdravje. — *Štupica Pavla*, Ljubljana, izreka iskreno zahvalo Mariji Pom. in bl. Janezu Bosku za srečno prestano operacijo. — *Zavašnik Manica*, Žlebe (Medvode), se zahvaljuje Mariji, ker ni bilo treba operacije. — *Plešnik Urša*, Preseka (Mozirje), se zahvaljuje Mariji Pom. za pomoč v stiski in bolezni. — *Gorišek Josipina*, iz Stične se zahvaljuje Mariji Pom. in bl. Janezu Bosku, za pomoč, da ji je ozdravela hudo ranjena noga.

Iskrena zahvala Mariji Pom. za uslišano prošnjo. *Istenič Marija*, Rovte. — Pravtako se zahvaljujejo Mariji še sledeči: *Matko Roza*, Laško; — *Križnik Tončka*, Celje; — *Turnšek Marija*, Sv. Jurij ob Taboru; — *M. T.*, Log (Radeče); — *M. G.*, Maribor; — *Ambrož M.*, Dravograd; — *Sešek Marija*, Ljubljana; — *I. K.*, Črnomelj; — *Strniša Marija*, Radeče; — *F. P.*, B.

Neimenovana iz Celja se zahvaljuje Mariji Pom. za izredno pomoč v bolezni. — Prav tako se zahvaljujejo Mariji za prejetjo zdravje in se ji priporočajo v varstvo: *Svete Marija*, Kamnik (Preserje); — *I. K.*, Polje (Vodice), za ozdravljenje žene v hudi bolezni. — *Cankar Ana*, Dobrunje.

Uslišanje na priprošnje čast. Dom. Savija.

Z zaupanjem sem se obrnila k Dominiku Saviju in ga prosila pomoči v zadevi neke hude živinske bolezni. Moja prošnja je bila uslišana. Hvala ti, Dominik! Da spolnim obljubo, objavljam zahvalo v Vestniku. *Dešman Mihaela*, Solčava. — Vozil sem se s kolesom. Prišel sem v hudo zagato in sem moral skočiti s kolesa. Pri tem sem tako nesrečno padel, da sem se močno udaril na kost. Bolečina je bila vsak hip hujša, moral sem v posteljo. Zelo sem se bal, da bo treba iti še v bolnico, a obupal nisem. Priporočil sem se Dominiku Saviju in mu obljubil v Vestniku zahvalo, če mi pomaga, da se bom naslednji dan že oprl na nogo. Ker ponoči nisem mogel spati, sem klical: „Dominik Savio, pomagaj mi!“ Moja prošnja ni bila zaman. Drugo jutro sem že lahko naredil nekaj korakov, popoldne pa sem mogel celo na kratek sprehod. Čast. Dominik, hvala ti! *Petošolec* iz Veržeja.

Mati Mazzarello nam je pomagala.

Bili sta bolni dve naši novinki in vse je že bilo pripravljeno za odhod v domovino. Priporočila sem jih služabnici božji materi Mazzarello; slišala sem namreč in brala, da vsakemu rada pomaga, kdor se ji priporoča. Z vso vnemo sem pričela opravljati devetdnevnicu. In glej, nisem je še končala, že se jima je zdravje tako zboljšalo, da ste lahko mirno nadaljevali noviciat. Ena izmed njiju je že 6. avgusta posvetila svoje izvljenje Jezusu skupaj s 40 tovarišicami, med katerimi so bile še tri druge Slovenke. — Hvala ti, mati Mazzarello! Blagoslavljaj nas še v bodoče. *Sestra Antonija, Hčerka Marije Pom., Nizza Monf.*

Don Boskove milosti.

Don Bosko nas je uslišal. — Našega malega Samuela je njegov tovariš močno brenil v nogo. Spočetka ga je nekaj bolelo, potem je že na vse pozabil, niti otekline ni bilo. Čez nekaj časa pa je deček začel tožiti, da ga noga boli. Poklicali smo zdravnika, ki se je zavzel zanj, toda vse njegove nege niso mnogo pomagale; vsak dan je bilo slabše z našim Samuelom. Zdravnik je nasvetoval, naj ga peljemo v Rim h kakemu izvedencu kirurgu. Ta je res dečka pregledal, ukrenil pa ni ničesar; tri dni je samo vročino opazoval, ki se je gibala od 37 do 40 stopinj. Dognal je, da je kostna jetika. Dečko ni imel nikakega teka več, le kaj malega je popil, jesti ni mogel in je vidno hujšal, da smo se resno začeli bati za njegovo življenje. Zdravnik je izjavil, da bo treba operacije. Nismo vedeli, kaj bi počeli. Da bi nama otrok bil že od mladih let brez noge, tega si niti misliti nismo smeli. Tedaj pa nam nasvetujeta dve naši sestri, ki sta pri hčerkah Marije Pom., naj se zatečemo k don Bosku. Dali smo opraviti njemu na čast sv. mašo ter na bolno nogo dejali don Boskovo relikvijo. Pet dni je že preteklo, pa ni bilo nikakega znamenja izboljšanja. Zdravnik je odredil, naj mu devljemo tople obklade na nogo, kar smo takoj storili. Toda vse bolj kot v zdravljenje smo zaupali v don Boska, da nam bo ta pomagal. Tudi otrok je zdaj in zdaj poljubil njegovo podobico in je vzdihoval: „Don Bosko, ozdravi me!“

Kako smo se začudili, ko je vročina namah padla na 36 in 36 in pol. Otrok je nenadoma zadobil tek. Dvignili smo ga iz

postelje in na svoje neizmerno veselje smo opazili, da je deček stopil na nogo in ga prav nič več ni bolelo.

Ko ga je zdravnik spet obiskal, se je nemalo začudil in vzkliknil: „To je pa čuden pojav!“ Mi smo pa dejali sami pri sebi, da skoro izreči od veselja nismo mogli: „To je čudež!“ Don Bosku smo neizmerno hvaležni, da nam je ozdravil našega dragega Samuela. Zdaj je naš otrok spet zdrav, vesel, poskočen. Jé, se igra in nobene bolečine več ne čuti. Ko ga pa kdo vpraša, kdo te je ozdravil, kratko odgovori: „Don Bosko.“

Janez in Marijana Surizi.
meseca novembra 1. 1932.

Moj zdravnik dr. Leocata Filip potrjuje moje trajno ozdravljenje z naslednjo izjavo:

Podpisani okrajni zdravnik iz Biancaville izjavljam, da sem eno leto hodil zdraviti sestro Marijo Antonijo, družbe hčera Marije Pomočnice v zavodu Brezmadežne v Biancaville.

Bolnica je že od začetka imela visoko vročino ter v okolici želodca otekline, katera jo je ob dotiku močno zbolela. Bolnica je hudo trpela. Takoj od začetka sem ugotovil, da mora to biti tuberkulozni tvor, kar pa ni bilo mogoče točno ugotoviti. Stvar je bila zelo nevarna, zato sem svetoval, naj se da pregledati po izvedencih, ki naj po možnosti ugotove bolezen ter odrede, kaj je storiti.

Izvedenci so skrbno preiskali zadevo in so potrdili mojo ugotovitev. Bolnica je skoro zdrava odšla nazaj v zavod

Toda prenačljeno je bilo, ker je bolnica zopet zapadla v še večjo življensko nevarnost. Tu in tam se je bolečina malo poglela, toda večjih uspehov ni bilo. S koncem oktobra in sicer točno 28. X. 1932., nekaj dni potem, ko sem še ugotovil isto nevarnost, se je bolnici proti vsemu pričakovanju nenadno izboljšalo, nikake bolečine ni več čutila, vročine ni bilo, skratka, bila je popolnoma zdrava.

Nekaj dni potem sem spet pregledal bolnico, pa ni bilo nobenega znaka več o boleznih, pač pa je okrevanje nenavadno hitro napredovalo.

Več kot en mesec je preteklo od ozdravljenja in bolezen se ni vrnila, tako, da moram priznati to ozdravljenje za nadnaravno, čudežno.

Biancaville, 8. decembra 1932.

Dr. Filip Leocata.

Uredil dr. Franjo Knižic. — Izdaja salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Odgovoren za sal. inspektorat in sal. tiskarno Pavel Alfonz.

† SESTRA TEREZIKA ŽVEGLIČ

Sedemnajstega julija zvečer je dospela brzjavka: „Terezika, v nebesa ob petih popoldne.“ Iz srca se nam je izlil spev: „Moja duša poveličuje Gospoda,“ in vzklik: „Dragocena je pred obličjem Gospodovim smrt njegovih svetih!“

Pisec teh vrstic je pred mesecem obiskal s. Tereziko in ne bo nikdar pozabil tega obiska. V snežnobeli sobici in celici je videl angelsko lepo obličje mladega bitja, ki so mu oči in ustne govorile o nedopovedljivi sreči velikega hrepenenja in pričakovanja. Predstojnica je pravila o njej: „Sveta Terezika ni mogla lepše trpeti, kot trpi naša Terezika. Odkar je obolela ni še prišel iz njenih ust glas nepotrpežljivosti. Zelo trpi, kot da ima prsi s trnjem napolnjene; hude krize jo napadajo; dvanajst jih je že bilo. Terezika je srečna, če sliši, da je stanje nevarno, da se zelo slabša, da je smrt blizu. Zalostno pa se ji zasolzi oko, ko sliši, da je odleglo, da bo še šlo.“

Meni je izročila zlato srčece za Marijo na Rakovniku in želela pod njim napis: „Mariji v zahvalo za poklic, bolezen in smrt.“ Pričakovala je še dveh kriz, da bi bilo tako štirinajst postaj križevega pota; po zadnji postaji pa častitljivo vstajenje. Prepričana je bila, kar ganljivo prepričana, da ne bo šla v vice, da, ko zagleda Jezusa, ne pojde več od njega; sicer bo moral Jezus ž njo v vice in tedaj bo veselje za vse duše, ki so ondi.

Skrivnost posebne ljubezni božje mora biti skrita v zgodbi te mlade duše. Do dne zaobljub je bila videti popolnoma zdrava. Kakor da je to bila zvijača ljubega Ženina, ker sicer bi bila po strogih predpisih Hčera Marije Pomočnice odpuščena iz novicijata. Na dan zaobljub je takoj iz-

bruhnila bolezen, ki je bila v vsem poteku polna skrivnostnih iznenadenj. Sestra Terezika je postala prava žrtev svojega nebeškega Ljubitelja, ki jo je obsul s trnjem. — Srečna, trikrat srečna! Vse trnje je vzbrstelo sedaj v rože. In Njega ima in Marijo, in vso radost nebes — za zmeraj!

Potegni nas za sabo; sledili bomo vojnavi tvojih čednosti!

Prosi za nas in za naše delo, kot si obljubila. Izprosi za kako dobro srce veliko milost, da ustvari kje v Ljubljani možnost, da pridejo Slovenke — Hčere Marije Pomočnice — v domovino in da odprejo na stežaj vrata vsem onim poklicem, ki tako srčno žele hoditi po stopinjah, ki vodijo k toliki svetosti.

Kljub vsemu, molimo za pokoj duše pokojne Terezije. Naj ji sveti večna luč!

Ko smo bili gornje vrstice že napisali, so došla nova poročila o srečni smrti ljube sestre Terezike. Predstojnice jo stavijo v javnih nagovorih za vzgled sestrstam, ki se zbirajo pri duhovnih vajah; premnogi se ji priporočajo v molitev; vsi pravijo, da je bilo njeno življenje svetniško, svetniška da je bila njena smrt. — Hvalimo Gospoda, ki povišuje ponižne in preproste! Recimo: „Če je svetost z božjo pomočjo tako lahko dosegljiva, se hočemo še mi v veseli zvestobi potruditi zanjo.“

Slišali smo tudi, da se je sestra Terezika pred smrtjo večkrat izrazila, da bo v nebesih najbolj prosila za prihod Hčera Marije Pomočnice v Slovenijo. Menda bi nam sedaj ponovila, kar je pravila sv. Terezika: „Ko bom mrtva, mi morate darovati mnogo molitev in mnogo žrtev, da bom mogla trositi na zemljo rože in milosti.“ Pomagajmo ji in Bog bo nam pomagal!

† ČEPE TEREZIJA

V Št. Ilju pri Mariboru je 6. marca t. l. umrla v 69. letu starosti pridna in pobožna dekle Terezija Čepe.

Mirno je potekalo njeno res sveto življenje. Svoje posestvo je ob smrti izročila v dobre namene, za vzgojo duhovskih poklicev v Veržuju. Bolje gotovo ne bi bila mogla naložiti svojega imetja, kakor ga je za odgojo duhovskega naraščaja, ki bo nekoč nesel Kristusov nauk in blagoslov med tiste, ki ga doslej še niso spoznali. Bila je skoz in skoz vrla salezijanska sotrudnica. Med zapuščino so našli več številčk našega Vestnika, v katerih si je svinčnikom zaznamovala odstavke, ki so

bili zanjo pomenljivi.

Tudi za tretji red sv. Frančiška Asiškega se je zelo zavzemala. Bila je tretjerednica od l. 1883. in je na smrtni postelji obhajala zlati jubilej, t. j. 50 letnico vstopa v tretji red. Vseh 50 let je bila naročena na „Cvetje“. Bila je zgledna mladenka in je neomadeževano ohranila svojo mladost. Ljubila je pobožno čtivo in sveto premišljevanje. Med tednom je večkrat pristopala k angelu mihi. Župno cerkev je rada podpirala. V dobre namene je večkrat darovala velike sume. Kakor je lepo živela, tako je v sveto umrla. Naj v miru počiva!

MOLITVENIK PRESV. SRCA JEZ.

Končno je izšel molitvenik, ki ga že večina naših sotrudnikov in sotrudnic tako težko pričakuje. Vse, kar je v prejšnji izdaji Zveze ljubezni, boste našli v novem molitveniku in poleg tega še mnogo drugih lepih molitev. Posebno bodo ugajala premišljevanja za prve petke. Tiskan je na lepem in močnem papirju, vezava je zelo lična in trpežna. Kljub temu, da je novi molitvenik skoraj enkrat večji kot prejšnja izdaja Zveze ljubezni, vendar nismo cene mnogo zvišali. Razen tega damo vsem sotrudnikom in sotrudnicam molitvenik z izrednim popustom 25 odstotkov. Cena zlati obrezi 20 Din (s popustom 15 Din), rdeči obrezi pa 18 Din (s popustom 12 Din). Takoj, ko pridejo molitveniki iz knjigovoznice, jih odpošljemo vsem, ki so jih že naročili ali jih naroče v teh dneh.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA.

Na drugi strani ovitka vsake številke Vestnika je za častivce presv. Srca Jezusovega označeno, katero opravilo (službo) naj opravljajo v prihodnjem mesecu in

kateri dan naj prejmejo zadostilno sveto obhajilo. Prva, debelo tiskana številka pomeni skupino, h kateri kdo spada. To si vsakdo sam izbere in se potem vedno tiste drži, da je več ne menja. Službe se opravljajo, kakor so v knjigi „Zveza ljubezni“ ali pa v novem molitveniku presv. Srca Jezusovega. Zadostilno sv. obhajilo naj se prejme enkrat v mesecu; če ga ni mogoče prejeti na dan, ki je označen pri skupini, pa si vsakdo lahko izbere kak drug, zanj primernejši dan.

VELIKA OBLJUBA

Natisnili smo listke, ki bodo vsem častilcem presv. Srca zelo dobrodošli. Na ta listek vsakdo zapiše svoje ime, nato pa vsak mesec datum prvega petka, ko prejme sv. obhajilo. Tako bo deležen Velike obljube bož. Srca Jezusovega; ker si sproti zabeleži vse prve petke, ko prejme sv. obhajilo, ne bo v dvomu, če ni mogoče pobožnosti kak mesec opustil. — Na tretji strani tega listka je prav lepa posvetilna molitev, na zadnji strani pa Zaupna devetdnevnic v čast presv. Srcu Jez. — Naročite več skupaj; dobite jih 6 za 1 Din.

DUHOVNE VAJE ZA SOTRUDNICE

V nedeljo po Malem Šmarnu, dne 10. sept. zvečer, se začno v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku duhovne vaje za salez. sotrudnice. Duhovne vaje bo vodil preč. g. dr. Franc Volčič, ravnatelj Marijanišča v Veržeju. Ljključek bo v četrtek, dne 14. sept. zjutraj. Vljudno vabljenje vse, posebno iz Ljubljane in okolice, ki se hočejo in morejo udeležiti duhovne obnove!

SPOMIN POSVETITVE MAR. SVETIŠČA NA RAKOVNIKU DNE 8. IX. 1933.

S P O R E D

V ČETRTEK zvečer ob pol 7. akademija pri lurški kapeli. Po akademiji procesija s svečkami od lurške votline do svetišča, nato govor, pete litanije in blagoslov.

Od 11. — 12. ura molitve.

V PETEK,

praznik Rojstva prebl. D. M.

Svete maše se prično ob 4. zjutraj.

Sveto obhajilo se deli od 3. naprej.

Ob pol 6. sv. maša pred Najsv. izpostavljenim, nato govor.

Ob 7. sv. maša za gojence.

Ob pol 10. govor, nato slovesna sv. maša. Po sv.

maši shod sotrudstva pri lurški kapeli.

Popoldne, Ob pol 4. govor, pete litanije in blagoslov.

Ob 6. in 4. popoldne darovanje za cerkvene potrebe.

Polovične obhajilne in nje za ta praznik ne bo

dobil te

Ako je _____ vnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:

Vodstvo salez. sotrudstva - Rakovnik, Ljubljana.